

Rejsen til Japan med Mette, Mads og far Oluf .

Oluf sidder ved sit skrivebord og studerer bøger om Japan. Han har siddet hele dage og halve nætter ofte til kl 4 om morgenen for at sætte sig ind i de mange forskellige ting, som en Rejse til Japan indebærer. Det er ikke lang tid siden, han sad ved det samme skrivebord og lagde ruter for et besøg i USA, som han ville foretage sammen med sine to børn Mads og Mie. Men en dag gik det op for ham, at han måtte søge visum til landet for hele familien, da det var påkrævet af de amerikanske myndigheder. Så han gik ind på udenrigsministeriets hjemmeside og blev ledt videre til den Amerikanske ambassades side for visumansøgninger, hvor det fremgik, at man skulle svare på en række spørgsmål, før man kunne blive godkendt. Et af spørgsmålene omhandlede narkotika. Olaf havde en gang røget marihuana i Nordnorge, og var blevet taget af det norske politi, men det var over 46 år siden, så han mente ikke det kunne betyde noget. Men det gjorde det i høj grad. Hans datter Mie mente, det var klogere, at fortælle hvad der var sket, frem for at blive afvist i lufthavnen, og miste flybilletterne, så Olaf fortalte om hændelsen, og blev straks nægtet visum og adgang til staterne. Gode råd var dyre, for rejse skulle de. Det var Olafs gave til sine børn, fordi de klarede sig så godt her i livet. Han havde glædet sig, og det havde de også, så da han i stedet besluttede sig for Japan, var de begge fyr og flamme.

Aften efter aften og nat efter nat pløjede han sig igennem de mange forskellige rejsebøger, han havde lånt på biblioteket, og jo dybere han trængte ned i emnet, des mere omfattende blev det. Først og fremmest skulle der bestilles flybilletter, og dernæst skulle de tre uger, de var væk planlægges ned i mindste detaille. Japan var så omfattende en opgave, at han flere gange var lige ved at opgive, og skrev sms-er til sin datter om hvor meget lettere en rejse til USA ville have været at planlægge. Men hun svarede tilbage, at det nok skulle gå, og så fortsatte han. Han researchede og researchede og nåede endelig frem til en rute, som tilfredsstillende behøvet for at se så meget som muligt uden at blive stresset. Han havde bestilt et 7 dages rejsepas, som gav adgang til alle Japans togstrækninger. Det var ikke nemt at få det til at passe på den korte tid, men med lidt snilde og mange omlægninger, lykkedes det ham til sidst at strikke en tur sammen, som nok skulle blive god. Ofte, når han var helt flad i hovedet af de mange muligheder som landet frembød, kastede han sig hovedkulds i seng og havde mærkelige drømme om aflysninger og strandinger de forfærdeligste steder langt oppe i bjergene hos folk som ikke forstod hans sprog, og som ikke var i stand til at hjælpe ham videre på rejsen. Og det værste var, at han havde ansvaret for sine to børn, og det at han var gået i kludder, smertede ham dybt. Men så vågnede han alligevel forfrisket og klar i hovedet og havde løsningen lige for hånden. Han skrev den nye rute ned og klippede den sammen med en han tidligere havde lavet, og nu gik puslespillet op på magisk vis. Det vigtigste var, at være så grundig i sine forberedelser som muligt ned til mindste detaille, for han vidste, hvor lidt der skulle til for at ændre tingene fundamentalt, fra de gange, hvor hans liv havde taget en helt uventet drejning blot fordi en ubetydelig hændelse havde sat skub i en skæbnebevægelse aldeles udenfor hans kontrol.

Transformationen skete. Han vågnede op. Ved siden af ham i flyet sad en japanske dame. Hun var på vej hjem fra et besøg i Cairo, hvor hun havde lært traditionel ægyptisk dans. Hun havde været inde i Keopspyramiden, det samme sted dybt i stenmasserne, hvor kongen var begravet og hvor Olaf mange år tidligere havde mødt englænderen med pendulet som opfangede de evige svingninger fra tidernes morgen. De var straks forbundne, og rejsen var begyndt. Det store fly Airbus 360 med mange hundrede passagerer bevægede sig med en hastighed på over 800 km i timen hen over Mount Everest. Han stirrede ned på snemasserne, som dækkede bjerget og tænkte på i går. Varmen i Abu Dabi havde været overvældende. Som en ildstorm blæste heden langs husfacaderne og ramte deres kroppe. Det var 43 grader. Han var nær dejset om med et hedeslag, men kom heldigvis under beskyttelse inde i en bars svalende aircondition. De slæbte sig ad broen over den trafikerede hovedgade med bilos og støj ned til stoppestedet, hvor den gamle bus slingrende førte dem tilbage til lufthavnen. Her fik et iskoldt bad i terminalens badeafdeling dem kølet af. De lagde sig allesammen på de bløde puder i afgangshallen og faldt i søvn, tildækket med tæpperne de havde stjålet i flyet.

Mens børnene stadig sov, gik Olaf ned i lufthavnens Apotek og købte sig nogle syreneutraliserende tabletter, da han i et stykke tid havde lidt af halsbrand. Det hjalp også på hans mave, at han, da han kom tilbage blev tilbudt et stykke blød banan af sin datter, der lige var vågnet.

De havde med megen møje fundet den offentlige strand, hvor en nepalesisk mand havde truet det lille selskab, fordi de havde anbragt deres rygsække i skyggen af kabinerne, hvor folk klædte om. - Det må man ikke, sagde han. - Man skal anbringe dem på sandet. - I heden hvor temperaturen sine steder når op på 100 grader, så man nemt kan spejle et æg der, hvis man vil ? Olaf blev vred og skældte ud, så hele atmosfæren rystede. Hans to børn så vredt på ham og bad ham om at falde ned! Fornærmet gik han ud i det lukne havvand i bugten bag stranden og lå og flød og kom til sig selv. Sank ned i fostertilværelsen og sprællede som en glad gopple, som han altid gjorde, når han badede. Han gik op over sandet i sine klipklapper, købt i Aldi, og tog en duche. Vandet fra bruseren var brændende hedt. Manden som havde skældt ham ud, udsendte med regelmæssige mellemrum bip-lyde fra sin walkie-talkie. Det gjorde Olaf skruptosset. -Overvågning, skreg han og belavede sig på at komme derfra.

Langt ude i horisonten kunne man skimte den store kridhvide moske, som Olaf viste Mads i sin lille kikkert. Foran moskeen i synsfeltet stod de mægtige Ethiad-tårne, som de besluttede sig for at besøge. En taxa de præjede på gaden førte, dem derhen i et snuptag. De ville helt op i toppen af tårnet, men da de hørte prisen, droppede de det, og nøjedes med at slå sig ned i de dybe læderstole i den store marmorsal under de mangefarvede Discotekskupler, mens de tyvstjal emirens falconer-internet! Nede i den dyre afdeling, forbudt for fremmede, sad de hvidkittede og turbanklædte sheiker og drak the, mens de diskuterede dagens kurser. Pengene strømmer ind til dette lille kongerige, som formøbler dem til vanvittige, komplet rodede byplaner med højhuse det ene større end det andet, opført af underbetalt indisk og nepalesisk arbejdskraft. Et totalt kunstigt paradys skabt af jordens ressourcer. Opgravet, oppumpet olie fra milliarder små havdyr, som levede her for æoner af år siden. Ost i kasser, opvarmet mælk. Små sorte bær overhældt med chilli gik de ned i det exorbitante supermarked under den store ethiad bygning og forsynede sig med. Salat i gennemsigtige plastickskåle varsomt tilberedt af kyndige kokkehænder med rigelig arabisk flavour. Nu sidder de midt i en turbulens over det sydkinesiske hav, og skal snart efter morgenmaden til at lande i Japan i Naritas internationale lufthavn lidt udenfor millionbyen Tokyo. Myretuen venter!

Hæsblesende dage i Tokyo er nu ved at ebbe ud. Olaf ville jo så gerne genopleve sin ungdoms fede fester og havde udset sig sin womb. Moders mave som han så ofte besøgte, når han om morgene svømmede ud fra badeanstalten og lå og plaskede, som var han i fostervand. En lille glad mand på vej ud i verden med sprællende ben og arme. Han udstødte sine gutturale lyde og råbte til de forbigående måger, som var på samme bølgelængde som han: Hej I der, hvordan går det? Og de slog et smut ned over ham og sendte et sprøjt af guano ned over hans gamle ansigt, der med eet blev skinnende ungt. Så svømmede han i land, og begav sig hjem til Lysmøllen, hvor han fortsatte sit arbejde med at planlægge ungenes tur til Japan. Som nu er i fuld gang her i Suruya crossing. For børnene frarådede ham at tage i womb-discoteket. De vidste godt, at hans gamle hjerte aldrig ville kunne tåle at danse en hel nat med alle de unge japanske kvinder og mænd. Det var også alt for dyrt at komme ind, og i morgen skal de rejse fra Tokyo og op i bjergene til Kusatsu, hvor der er varme kilder man kan bade i, og det kan han nok bedre klare.

De var først ude ved byens største tempel, hvor zenmunkene boede. Der rensede de deres hænder i helligt vand, før de gik på opdagelse i byen under kyndig ledelse af Mads, som hele tiden førte dem nye spændende steder hen i sin evige jagt efter beklædningsgenstande og sko. Han fandt langt om længe et par lyse tennissko som kostede en krig, men som gjorde ham lykkelig. Kvarteret han søgte sine ting i, blev hele tiden mere raffineret, og tilsidst kom de til Matsumotos designhus med det dyreste og fineste, man kan opdrive i verdensstaden Tokyo. Her traf Oluf en Japanerinde med den nydeligste lille spidse mund og de dejligste fregner. Hun sad ved et bord og var ved at løfte låget af en tallerken med dampende fisk. Han nærmede sig forsigtigt, for ikke at forstyrre hende. Hun så op på ham og sendte ham et drilsk smil som han gengældte, idet han satte sig ved siden af hende. I det samme kom Mads og Mette forbi og så deres far sidde inde bag krystalglasruden på den dyre restaurant sammen med en Japansk kvinde. Da han så sine børn stå udenfor, rejste han sig op, takkede damen for selskabet, undskyldte sin opførsel, og gik ud til sine børn.

Toget dampede afsted på de ujævne sveller og sendte rytmen fra junglen op i Olafs hoved, så han blev helt skør af lykke. De grønne rismarker for forbi hans vindue i kupeen, som han havde åbnet, så den lune, krydrede luft ramte ham i ansigtet med behagelig blødhed. Rismarkerne plantet af kyndige hænder skiftede mellem små bebyggelser af pyntelige huse, hvor folk gik ind og ud og passede deres daglige dont mens toget strøg forbi. Oluf sad med hovedet halvt ude, og lidt efter kom Mette også over i hans side og lukkede vinduet en tak højere op, så det nu var helt åbent. Der sad de så de to, far og datter i samme blide blæst og nød landskabet, som man jo gør når man helt uforpligtende bliver ført forbi af et brusende tog. Mads derimod lå mageligt henslængt på et dobbeltsæde og sov de uskyldiges søvn, og i drømme drev han væk i en kano på en flod dybt inde i Amazonas regnskov mens de indfødte indianere lurede på ham gennem krattet ved bredden.

Tokyo var forbi. Togrejsen var begyndt. Det første stop var Kusatsu højt oppe i bjergene. Olaf havde købt et Seishun18 pas, som gjaldt en måned på alle de almindelige jernbanestrækninger i skolernes sommerferie. Et sådant pas var meget nyttigt, da det kunne bruges af dem alle tre på samme tid indenfor en måned. Der var fem rejsedage på passet, og disse dage kunne vælges frit. I modsætning til det japanske railpas, som kun var gyldigt i 7 dage, hvor man så skulle nå så mange destinationer som muligt, for at få det fulde udbytte. Olaf havde købt et 7 dages pas til den store tur rundt i Japan, som så skulle starte, når besøget i Kusatsu var slut. Så op til Kusatsu brugte de det "lille" pas, og derfra og videre brugte de det "store". Sådan havde Olaf beregnet det hele, og det så ud til, at det var rigtigt beregnet. Foreløbig...

Bussen bragte dem fra Naganohara Kusatsuguchi, hvor toget havde endstation, videre op til Kusatsu på 25 minutter, og her stod Mayo og tog imod dem i sin store Toyota firehjulstrækker med et dejligt smil på læben. På vejen fortalte hun, at hendes mand var Buddhistisk munk, og at de boede i hans tempel. Det passede Olaf godt ovenpå al den materialistiske tummel i Tokyo. Der førte en stentrappe op mod indgangen, hvor en stor gong hang under et buet halvtag, og adskillige statuer af forskellige guder paraderede, flere af dem iklædt strikkede huer og tørklæder. De fik anvist deres logi, et stort værelse med måtter på gulvet og et lavt bord med stole uden ben rundt om. Mayo var meget omhyggelig med at fortælle dem hvorledes de skulle forholde sig i huset. Skoene af før man trådte ind, og rygsækkene skulle af vejen i et skab for sig selv. Så udpegede hun de forskellige Onsen på et kort, og den største som lå udenfor i det åbne landskab lige under de stejle bjerge blev valgt som første punkt på eftermiddagens ekskursion.

De vandrede anført af Mette ned ad stentrappen forbi vaskestedet og den rindende kilde man skyller ansigtet i inden man skal op til Mayos mand og bede. Herefter drejede de ned ad en stejl bakke og kom så ud på byens torv, der var helt opfyldt af en brusende vulkansk bjergflod, som udspyede svovlholdigt irgrønt vand ned over store træfadede beregnet til at opsamle det krystallinske sulfur. Stanken var let krydret af rådne æg, og rundt om det hele stod japanske mænd og kvinder og fotograferede. Det var sommerferie i Japan og familier med børn søgte op i bjergene for at nyde de varme kilder og vandre. De stod lidt og betragtede dette fremmedartede skuespil og gik så hen til et stort kar, som var forbundet med hovedfloden, og hvor folk sad rundt omkring med tæerne i det grønne vand. De følte på vandet med fingrende og konstaterede at det var brændende varmt og forstod ikke, hvorledes det var muligt for disse mennesker at sidde ganske roligt med fødderne nede i, hvad der nærmest måtte betegnes som vulkansk lava!

Mette førte dem først langt op på bjerget, men det var den forkerte vej, og de måtte gå tilbage igen, indtil et behjertet ægtepar gelejdede dem mod den store hovedonsen. Her blev de skilt i mænd og kvinder, så Mette måtte gå alene ind til de japanske kvinder mens Mads og Olaf smuttede ind til mændene. Onsen var kæmpestor. Et friluftbad, hvor der strømmede skoldhedt vulkansk vand op i en hvirvel i midten. Store kampesten lå omkring karret. Flade sten som man kunne sidde på, når man ellers var kommet i, og det var ikke nemt, for det brændte og sved blot man forsigtigt forsøgte at komme ned i vædsken. Men med lidt tålmodighed lykkedes det de to at blive en del af onsenmiljøet, og snart sad de ligesom de andre japanske mænd nedsænket i det dampende fluidum med en hvid klud på hovedet, hvor den var anbragt, indtil man skulle bruge den som blufærdighedsdække til at skjule sit køn.

Da de kom hjem, viste Mayo dem rundt i huset. Det var traditionelt japansk, med sivmætter overalt på gulvene, store skydedøre af bemalt papir og firkantede lave borde. Buddha statuer var stillet op overalt, og røgelsen hang tæt i luften. Nede i underetagen lå baderummet med et stort kar, som blev fyldt med skoldhedt vulkansk vand fra en lille hane i væggen. Manden var munk, fortalte hun igen, og ham mødte Olaf om morgenen på vej ned i byen for at købe mad. Han sad på et stendige, som indhegnede huset, og røg en cigaret. Han var svær om livet, og havde et venligt, lidt ladt ansigt. Han rakte en blød hånd frem mod Olaf og hilste ham. Olaf forsøgte sig på engelsk, og det lod til at manden forstod ham. -This is a very nice house, you have here.- Yes,- manden nikkede. And you are a budhist monk, Olaf fortsatte samtalen. Manden så forvirret ud, da Olaf stillede ham spørgsmålet. Det så ud til, at han ikke rigtigt vidste, hvad han skulle svare. - I have always been very interestet in zen budhisme, sagde Olaf, for ligesom at føre samtalen videre. - It has been a key factor in my life, you know, cutting firewood in the right way, and the koans, which is a very simpel way to express something deep. Munken så uforstående på Olaf og pulsede på sin cigaret. Så knipsede han skoddet ned i en spand med vand. Det gav en sydende lyd fra sig, da gløden slukkedes. Munken så på Olaf med sine sløve øjne. Så svarede han: Yes, a very nice house, my tempel is. Han rejste sig fra stenen og gik ind i huset. Samtalen var åbenbart forbi.

Det var tidligt på morgenen. Duggen hang på blade og træer, solen sendte sit skarpe lys ned gennem de smalle gader mellem små træhuse med persiener af finer og fint udskårne døre. Der stod krukker med planter langs husvæggene, og ind imellem husene sås små omhyggeligt anlagte haver med et lille alter og en statue af guden bagerst. Olaf gik langsomt forbi det alt sammen. Han nød at gå ganske alene og indsnuse atmosfæren i det fremmedartede japanske miljø. Butikker var der ingen af. Trafik af mennesker heller ikke. Jo, en enkelt gammel dame med sin taske på vej til indkøb. Det var det hele. Olaf gik ud ad vejen til venstre efter nedkørslen fra templet, hvor han boede. Der så han en grøntsagsbutik, som var åben, og han gik nærmere og tog de udstillede frugter og bær i nærmere øjesyn. De var omhyggeligt stillet op i lige rækker. Kålhoveder, lange stilkede asparges, rodfrugter af mange slags han ikke kendte. Store æbler, der var anbragt i papirsvøb, ligesom fersknerne, som var indpakket i lyserødt crepe, og sidst men ikke mindst bananer, som det faldt Olaf ind, at sådan nogle måtte han købe til morgenmad til sine børn, når de vågnede oppe i tempelhuset. Han udvalgte sig en klase og gik ind hvor en gammel hvidhåret mand sad i en lærredsstol. Bag ham sad en krumrygget kvinde og gemte sig. Da Olaf holdt klasen op mod manden, rejste han sig og kom hen til Olaf. Klasen var nu imellem dem, og prisen skulle diskuteres. Japansk kunne Olaf ikke, og den gamle mand forstod øjensynlig ikke et eneste ord engelsk. Olaf spurgte: How much? Manden mumlede noget, som Olaf ikke forstod, og derfor fik Olaf den ide' at få manden til at skrive prisen ned på et stykke indpakningspapir, der lå på disken. Olaf fandt en kuglepen i sin lomme og rakte manden den. Den gamle mand fumlede lidt med skriveredskabet, men fik dog skrevet en pris ned, som han straks fortrød og rettede til en der var højere. Inde bag ved kommenterede kvinden højlydt mandens mumlen, og det var nok det, som får prisen til at stige, tænkte Olaf.

Nu tog Olaf det afmålte beløb op af sin pung, og lagde pengestykkerne på disken. Den gamle mand rystede på hovedet. Det var ikke nok. Olaf lagde endnu en mønt frem og rykkede den hen mod manden. Det var langt over, hvad der først var blevet skrevet på papiret. Kvinden inde bagved kom hele tiden med skingre kommentarer, og det var tydeligt, at her var det hende, der bestemte. Nu greb Olaf til et trick. Han førte mønten tilbage, og så spørgende på manden. Manden rystede ivrigt på hovedet, og sagde noget, som kvinden gentog med samme lyde, bare højere. Så tog han den mindste mønt han havde og lagde den ved siden af og gjorde stoptegn med hænderne. Manden så forskræmt ind mod kvinden, som svarede med en strøm af ord, som åbenbart var en nødtvungen bekræftelse. Pungen blev indkasseret. Olaf fik sine bananer, og gik ud i det klare morgenlys med en følelse af, at have gjort en god handel. Idet han passerede Yumos mand, som stod og slog morgenen ind på sin gong, faldt han lige så lang, han var i en bananskræl, som munken tilfældigvis lige havde kastet fra sig. Så kan du lære det, kære Oluf, sang gongen med sine dybe toner. Olaf rødmede klædeligt og gik op og serverede bananer til morgenmad for sine to sovende børn.

Der var vulkansk aktivitet i nærheden, havde de hørt, og især Mette var vild med at opleve en rigtig vulkan, og se den flydende lava boble og dampe nede i dybet. De gik op mod busstationen, efter de

havde indtaget et lifligt morgenmåltid med pandekager på en lille kaffebar på hjørnet ind til den store plads med svovlfloden. (Bananerne var ikke nok) På stationen fik de at vide, at der gik en bus op i området, men at selve den aktive vulkan var afspærret, da der var mulighed for at den ville eruptere, hvad øjeblik det måtte være. Nå, men ikke desto mindre, så ville de derop, så de købte billetter til bussen, som gik en halv time senere, og satte sig til at vente med fødderne nede i en brønd med det sædvanlige skoldhede mineralvand. Overalt i byen var der brønde, man kunne sidde med fødderne nede i. Det var praktisk taget eet langt fodbad, det hele! Bussen kom og bragte dem ad snoede veje op til vulkanens fod, hvorfra der gik en svævebane op til stien mod krateret. Mellem skovbevoksede kløfter, hvor størknede lavaformationer tittede frem, gled de lydløst op ad den vibrerende stålwire, som bar deres gondol. De styrede, straks de kom ud, direkte hen mod de afspærrede stier, som førte mod den aktive vulkan, men blev brat afbrudt, da en kontrollør kom løbende, mens han krydsede armene i luften og råbte noget på Japansk, de ikke forstod, men alligevel forstod godt nok til, at de standsede op. -No, no, no råbte manden. Nu på engelsk. -Very dangerous! The other way! Og så måtte de vende om, og gå væk fra det afspærrede område, som Mette så gerne ville se. Manden pegede op mod et andet bjerg: This way, other volcano, not dangerous! Det var ikke til at misforstå. De havde forsøgt at komme ind i det aktive område, men det var øjensynlig for farligt, så de traskede op ad den alternative sti mod de andre ikke aktive og derfor mindre spændende vulkaner. Men det var også noget af en tur, de nu kom ud på. Det var en stejl opstigning gennem junglelignende buskads med store stentrappetrin, som skulle forceres, og som især Olaf, den nu 75 årige fader til de to børn, fik lov at føle. Da de i sin tid besluttede at gå op mod vulkanen, var de kun iført klippe klap sandaler, og da de ikke vidste, hvad de skulle, når de kom op med bjergbanen, havde de ikke skænket en tanke, at fodtøj var vigtigt, når man skal bestige bjerge! Men nu var de kommet i gang, og så måtte de også fortsætte. De kravlede og sled sig opad. De passerede små skilte som forkyndte, at der nu kun var få kilometer tilbage til toppen, og hver gang standsede de op og pustede og stønnede, for skønt de var højt oppe, var det stadig næsten 30 grader i skyggen. Forbavsende nok klarede de det alligevel op til toppen af den første af tre udslukte vulkaner, og her blev de pludselig overhalet af et japansk selskab af bjergbestigende kvinder iført pigstøvler og vandrestave. Da de veludtustedede damer så, hvad Olafs familie og ham selv var iført, udstødte de forskrækkede hvin, og rystede på hovedet og kunne slet ikke forstå hvordan det kunne være muligt, at nogen ville forsøge at bestige bjerge i klipklapper! Mads sad på en sten og hvilte sig mens karavanen defilerede forbi, men han vrikkede bare med tærne og så på damerne og sagde: -No problem!

Der var stadig lang vej igen. De skulle vandre langs randen af den første store vulkan et langt stykke med dybe skråninger til begge sider. Dernæst skulle de klatre op over to mindre kraterområder med en lille sø imellem, før de atter kunne begynde nedstigningen på den modsatte side af bjerget. Olaf begyndte at føle trætheden. De to store børn var kommet godt i forvejen, og han kravlede og stolprede afsted for at holde tempoet. Nu og da løftede han sine fødder for at se om sandalerne holdt, eller om det tynde bånd, som sad mellem tærne var ved at blive slidt over. Han kunne godt mærke, at de sad løsere end før. Gik de i stykker, var han prisgivet. Han kunne under ingen omstændigheder gennemføre nedturen barfodet. Eller i det mindste ville det blive på blodige fodsåler og under store lidelser, for stenene han gik på var knivskarpe og store og væmmelige. Følte han. De sten var parat til at tage livet af ham. Hans åndedræt var pustende, og han tænkte på døden. Børnene var nu helt ude af syne nede i slugten, som førte den lange vej tilbage. Hans hjerte hamrede mens, han snublende banede sig vej hen over de store lavasten. Nu og da fik han en trækning ud i venstre skulder. -Var et infarkt undervejs? Tænk hvis han styrtede om nu. Så ville det blive mørkt, og børnene ville ikke finde ham. Hans gode ven Arthur hjemme i Danmark fik sidste år et hjerteslag og måtte have lavet bypass. Skulle han nu også igennem en sådan operation? Tankerne for gennem hovedet på ham mens han stred sig frem. Nogle fugle for op foran ham med mærkelige skrig. -Var det skæbnen, at han nu skulle omkomme på en vulkan. Ligesom en anden god ven, Asker som var omkommet i en lavine i Alperne. De fandt ham først året efter "frossen" i en isblok! Sådan blafrede synerne foran hans ansigt. Han stoppede op. Han kunne ikke mere. Og så, - lyden af en summende wire. Det var bjergbanens hjul og maskineri han kunne høre. Han følte glæden i sit hjerte. Han var ved målet. Og med stor taknemmelighed så han en åbning i bevoksningen langt fremme, hvor hans to store børn stod og vinkede til ham. - Hej daddy, her er vi. Du klarede den!

Da de kørte ned i den snævre kabine var de allesammen meget trætte, så det første de gjorde, da de landede, var at tømme kiosken for sneekers, som de med stor grådighed spiste mens de ventede på bussen, som skulle køre dem ned til byen igen.

Olaf var vild med ramen. Denne ret som består af en suppe kogt på svine eller oksekød med nudler og forskellige grøntsager af kåltypen. Spises med pinde og en lille porcelænske ofte stående foran køkkenet, hvor retten tilberedes af kokken og hans medhjælper. Han havde første gang smagt den i Tokyo, hvor børnene var blevet efterladt i en grillrestaurant for at spise frokost, mens han selv stod på et lille ramensted, der lå nogle blokke længere nede ad gaden. Hver gang han talte om ramen rynkede de to unge mennesker på næsen. Det var især på grund af kødstykkerne i suppen de ikke kunne lide. De syntes det så ækelt ud. Olaf syntes retten var pragtfuld, og den sidste aften i Kusatsu skulle de ud og spise, og det skulle helst være et sted, der både serverede ramen og retter, som børnene havde smag for. De trawlede byens restauranter igennem, men enten havde de kun ramen, eller også havde de kun andre retter. Inde bag et tempel lå et beskedent spisested, hvis spisekort var udelukkende på japansk. Der stak de hovedet ind og spurgte efter et spisekort på engelsk. Der sad et japansk par ved et bord lige ved indgangen. Da manden så, at de var i vildrede, sprang han straks op og spurgte, om han kunne hjælpe. Den japanske høflighed og vilje til at få ting til at fungere viste sig øjeblikkelig. Da han forstod, at de ønskede en restaurant, der serverede både ramen og grill, forlod han sit bord og sin borddame med en kort undskyldning og sprang, idet han opfordrede dem til at følge med, ud på gaden og ned langs elven med det brusende svovlvand, 100 meter, indtil han nåede en trappe, som førte op til en restaurant, de ikke havde set før. Her stod han vinkende og pegede på det engelske spisekort, som både rummede ramen og andre retter som børnene kunne lide. Han smilte til dem: Here you are! Og således bekræftedes de atter en gang i hvor hjælpsomme og søde japanske mennesker er. Han havde rejst sig fra sit bord og sin ledsager og var løbet ud i byen ene og alene for at vise dem vej til en restaurant de kunne lide. Chokerende at opleve noget så fjernt fra almindelig dansk standard og ligegyldighed! De fik pizza og øl og Olaf fik sin elskede ramen.

Det var dagen, hvor rejsen på det 7 dages japanske rejsepas skulle begynde. Mayo havde lovet at køre dem til busstationen. Det øsregnede, og det havde det gjort hele natten, så vandet drev af planter og huse. I deres værelse havde de ryddet op og gjort rent. De tog allesammen en tur i husets onsenkar i det skoldhede vand, før de gjorde sig klar til at gå. Olaf havde købt nogle bananer hos den lille grønthandler, og var blevet gode venner med ham, så han fik dem billigere end første gang. Ruller med små kiks og chips og vand udgjorde deres morgenmad. Så kunne de senere købe nogle sandwich på togstationen. De fik stablet deres rygsække og Mads rullekuffert ind i Mayos Toyota. Mads havde valgt rullekuffert i stede for rygsæk, som Mette og Olaf brugte. Det var svært for ham, når de skulle op og ned ad trapper. Tilgængæld var det lettere når de skulle gå lige stræk, for både Olaf og Mette havde pakket deres rygsække godt til, så de vejede mere end rimeligt er, når man skal transportere på ryggen.

På stationen sagde de farvel og et kram til Mayo og steg op efter at have anbragt bagagen i rummet i bussens bund. En halv time kørte de ned mod togstationen, hvor rejsepasset første gang skulle tages i brug. Her blev købt sandwich, chokolade, vand og cigaretter. Desværre var også Mads begyndt at ryge, smittet som han var af sin søsters idelige nikotintrang. På efterskolen, som han netop havde afsluttet, var han begyndt i det små sammen med kammerater, der tog ud i en nærliggende skov og røg cigaretter, da det var strengt forbudt at ryge indefor skolens territorium. Nu måtte Olaf konstatere, at han havde fået to rygere med sig på rejsen. - Nå, never mind. Han havde jo også selv røget engang, og var holdt op. Og det ville de sikkert også gøre. Forbud hjalp ikke. Det vidste han med sikkerhed. Så efter de var velforsynet til den lange rejse, som skulle vare det meste af dagen, steg de ombord i toget og fandt sig en plads i en behagelig airconditioneret kupe med 4 sæder, som kunne slås tilbage så hvile og ro kunne indfinde sig

Første stop skulle egentlig have været Matsumoto, en stor by centralt i Japan, med forskellige seværdigheder, som især Mette havde fået øje på, når hun gennemtrawlede Lonely Planets digre værk om landet. Men Olaf havde ikke kunnet få togplanen til at passe. Skulle de nå Matsumoto, måtte de overnatte på en lille jernbanestation højt oppe i bjergene, da der ikke gik tog videre herfra før om morgenen, og de ville ankomme lidt over midnat. Det ville blive en kold fornøjelse, som Olaf

ikke ville udsætte sine børn for. Derfor valgte han at rykke deres ophold en dag tidligere frem til en by på vejen, hvor de ankom om eftermiddagen, hvorefter de kunne fortsætte rejsen dagen efter mod Takayama. Byen hedder Oshama-shi, og her ville de efter aftale med deres vært blive afhentet på stationen. Det var et bjælkehus afbilledet på airbnbs side, der tiltrak Olafs opmærksomhed, da han valgte, hvor de skulle overnatte. Et rigtig schweitzer hus med udhæng og en frodig have omkring. Huset lå i en spredt bebyggelse på en stor åben slette dækket af rismarker og omgivet af høje bjerge med sne. De såkaldte japanske alper. Yumiko var deres vært, men hun ville ikke være der, når de kom. Det var Yumikos forældre, som boede i huset. Og det var Yumikos far, som skulle hente dem. Den sidste del af turen mod Oshama-shi var tung for selskabet. De havde måttet skifte tog flere gange, og det sidste tog var et lokaltog med stop ved hver eneste lille trinbræt undervejs. De var godt sultne, og især Mette var utilfreds, fordi hun fandt ud af, at Olaf havde regnet forkert med togplanen, så de faktisk godt kunne have nået Matsumoto uden at måtte overnatte i frostvejr på en bjergstation. Men det var for sent nu, for schweitzerhuset var booket for natten, og værtens far stod og ventede dem, når de ankom. Så de steg af toget med deres tunge rygsække og Madses rullekuffert og gik ud foran og spejdede efter nogen, som kunne være Yumikos far. Der var mange små ivrige japanere, som for hid og did ved togankomsten, og ud af mængden kom en ældre mand løbende hen i mod de tre høje skandinaviske mennesker med deres svære oppakning. Here-Here! Råbte han, og fortsatte med en strøm af japanske gloser, de slet ikke forstod. Olaf viftede med armene, og sagde Hello på engelsk, og Mette grinte og Mads smilte genert, da manden henvendte sig til dem. Han gestikulerede mens han snakkede med en blanding af få engelske gloser og en masse japansk, at de skulle følge med ham. Hen til hans store Mitshubishi, som holdt ved aflæsningspladsen nær ved. Helt ny var den med automatgear, lædersæder og aircon. De satte sig ind. Olaf på forsædet forsøgte at gøre manden forståelig, at de var meget sultne ovenpå den lange togrejse, og at de gerne ville hen et sted for at købe noget at spise. -Supermarket, fløj det ud af munden på den ældre herre, og så styrede han målbevidst bilen ned ad en sidevej og ud på en hovedvej, hvorefter de snart holdt udenfor et japansk indkøbscenter.

De stormede derind og spredtes for alle vinde i det enorme airconditionerede rum. Der var montre med færdigpakkede retter i tusindvis. Kager og desserter, oste og fisk, pizzaer og nudler i alle afskygninger, og børnene løb rundt ellevilde af sult og begejstring over det store udbud og samlede ind i kurven, de havde ved armen. Olaf fik lige sagt et par formanende ord om økonomi og mådehold, inden de kastede sig over de mange herligheder. Da alle havde forsynet sig, mødtes de ved kassen og gjorde boet op. Der var købt for lidt over halvdelen af det daglige budget på 10.000 yen, og det syntes Olaf var meget godt. Han havde selv valgt et stort bæger yougurt og en salatanretning med kogte nudler og tun, samt en kage med svesker. Børnene havde fundet sushi buffeen og taget 3 store bakker med forskellige ruller med laks, tun og tang plus store sodavand og også noget japansk kage med grøn gele. Nu kunne de køre hjem til bjælkehytten og blive indkvarteret før de skulle spise sig mætte i de indkøbte lækkerier.

Hr Wu var meget glad for at vise sit hus frem for de indbudte gæster. Fru Wu stod bag sin mand og smilte, da de trådte ind i entreen. Hun var en lille kraftig dame i tresserne og talte ikke et ord engelsk. Hr Wu førte ordet, da de blev vist rundt. Det første der skete, var at Olaf stødte ind i en loftbjælke, som sad lavt svarende til husets beboeres ringe højde. Gudskelov havde han sin kasket på til at afbøde slaget. Ellers havde han nok fået en kraftig flænge i panden. Børnene grinte af ham, og sagde at han skulle bukke sig næste gang. Fru Wu tog sig til munden af forskrækkelse, da det skete og hentede en våd klud, han kunne køle panden med. I det samme skreg nogle papegøjer, de havde i et bur på væggen med et skingert hyl, og hr og fru Wu tyssede samtidig på dem, idet de smilte genert. Det var åbenbart deres kæledyr, de to farvestrålende og støjende dyr bag tremmerne. De blev vist ovenpå i hytten. Det hele var råt træ. Store fyrreplanker kilet ind i hinanden. Trappen var tilhuggede kævler og væggene uhøvlede fyrrebrædder. De fik tildelt et stort rum, hvor der var lagt 3 madrasser på gulvet. Da de kom ind kunne de mærke en lugt, de ikke kunne fastslå hvor kom fra. Nærmest som en kat havde strintet et sted, så Olaf åbnede straks alle vinduerne i værelset for at lufte ud. Huset var meget overfyldt med ting. I køkkenet var alle køkkenbordene opfyldt af skåle, flasker og bestik, som lå og flød. Det var ret overvældende det hele. Men de fik sat sig til bords og pakkede deres indkøbte mad ud. Det de ikke kunne spise lige med det samme blev sat i køleskabet, sammen med familiens mange rester og glas med underlige fiskegratiner. Fru Wu kom med mere mad. Hun havde lavet en omelet, og en kande grøn the, som

blev budt rundt. Mens de spiste, forsøgte de at opretholde en konversation, men det var svært helt at fange tåden. Det gik dog op for Olaf, at hr og fru Wu samlede på mennesker fra hele verden, som var kommet og besøge dem. Hr Wu fremviste stolt en tyk bog med hundredevis af billeder af folk fra forskellige lande. Der var lige fra Islændinge til Jamaicanere, og alle var de blevet fotograferet med hr Wus polaroidkamera i nøjagtig samme position og på nøjagtigt samme sted ude i deres have. Da de var mætte og sagde, de ville hvile sig oppe på værelset, blev hr Wu utålmodig og pegede på bogen for at vise, at han også gerne ville have et billede af Olaf og hans familie ude i haven. De traskede derud, og blev stillet op på nøjagtig samme måde, som billederne af de andre gæster. Så knipsede hr Wu. Olaf fik en kopi, og det andet billede blev sat ind i scrapbogen, hvor de så skulle skrive deres navne nedenunder. Da de var færdige, og ville trække sig tilbage, stoppede hr Wu dem endnu en gang og bad dem komme ind i hans kontor, hvor en stor computer med skærm var opstillet. Nu skulle Olaf fortælle, hvor han boede i Danmark, og straks gik hr Wu ind på Google earth og fandt stedet i Danmark med billede af Olafs lille hus med stokroser og det hele. Det var fandens, tænkte Olaf. Manden satte en rød plet på hans hus i Danmark, og Olaf så hvorledes der var røde pletter på kortet overalt i verden. De to gamle mennesker samlede i virkeligheden på mennesker og anbragte dem på nåle ligesom sommerfugle. Olaf følte sig lige pludselig som Hans og Grethe på besøg hos ulven i den gamle bedstemors forklædning! Hvad blev det næste? Han fortalte Mads og Mette om sine tanker, og de svarede at han måtte være sindssyg at have sådanne spekulationer. - Det var jo blot to ældre lidt ensomme mennesker der bare ville dem det bedste.-Ja lad os nu se, om vi er i live i morgen, svarede han. - Det begyndte at regne, og Hr wu ville køre dem i Onsen bad lidt udenfor byen. Det var jo en udmærket ide. Der var ikke meget andet at lave, og omgivelserne herude på landet havde ingen seværdigheder at byde på, så de kørte afsted alle fem med paraplyer og extra håndklæder, som fru Wu gav dem i hånden. Det var et stort etablissement med afdelinger for kvinder og mænd. Fru Wu gik med Mette ,Hr Wu og Oluf og Mads gik for sig. Og så gennemgik de de nødvendige ritualer med at sidde på en den lille skammel og vaske sig med vand fra en træbøtte foran. Hvorefter de kunne glide ned i det skoldhede vand, og ligge og nyde kroppens totale afslappelse. Et af badene var ude i haven, og her tilbragte Olaf og Mads det meste af tiden, mens regnen silede ned i deres ansigter og kroppen bare gassede sig under det varme vand.

Regnen fortsatte hele natten. Olaf lå og lyttede til den endeløse sang fra dråberne på taget. Han tænkte på hvorledes resten af rejsen skulle forløbe, hvis det bare blev regn hver eneste dag. Det var jo i regntiden, de var. Det vidste han godt, og havde også været skeptisk når planerne skulle lægges. Men nu var de afsted, og så måtte de klare sig, også hvis turen skulle drukne i regn. Han faldt efterhånden i søvn, var kun oppe en enkelt gang for at tisse, og passede gevaldigt på ikke at ramme hovedet mod loftbjælken, da han gik ned ad trappen og på toilettet. Om morgenen var regnen imidlertid hørt op, og solen skinnede ind gennem de små vinduer og åbenbarede en skyfri lyseblå sommerhimmel. Børnene sov dybt. Klokken var kun 7, så Olaf listede forsigtigt ud af rummet, tog tøj på og gik ud i haven. Der lød en skarp susen fra bækken, som flød under indkørslen, og som på grund af nattens regn var ved at gå over sine bredder. Den løb langs med vejen og førte ud til de åbne rismarker, som skinnede lysegrønt i solen. Olaf vandrede stille afsted og nød den jomfruelige morgen. Bjergene lå som afskærmning hele vejen rundt om det flade lavland. Nogle af dem havde endnu sne på toppen. Han indsnusede den friske morgenluft, og konstaterede at her faktisk ikke var så slemt endda. Efter at have spadseret nogle hundrede meter kom han til et hus med en velplejet have. I haven voksede der store orange blomster, som stod og neje på deres lange stilke. En af blomsterne fangede Olafs interesse. Den udsendte et mærkeligt violet lys omkring kronbladene, og han blev opslugt af dens skønhed. Stod stille og betragtede og lod sig betage af blomsten. Da skete det, som nu og da skete for Olaf. Han blev følsom for de fine udladninger blomsten udsendte for at gøre opmærksom på sig selv. For at medvirke til forplantningen og videreførslen af arten havde blomsten en hemmelig kilde, som den øste af og som Olaf fornemmede. Det var et magisk øjeblik der ganske alene midt i det fremmede Japan at få kontakt med en blomst på den måde. Han stod længe og var udenfor tiden og eet med øjeblikket. Så vendte han om, og begav sig tilbage til huset og sine sovende børn.

-Du skal med ned og se morgenen, sagde han til sin store datter, der lå og halvsov men vågen nok til at høre hans stemme. -Hvad siger du? Hun krøb sammen under dynene og så op på ham med

søvnige øjne. Mads sov stadig dybt. Der var ingen mening i at forsøge at vække ham. Det vidste han af lang erfaring. Mette så på ham:-Hvad er der, regner det ikke mere? - Nej, det er helt hørt op. Solen skinner og det er en fantastisk morgen. - Kom op, så går vi os en lille tur før morgenmaden. Der er noget jeg vil vise dig.

Mette kom hurtigt i tøjet, og sammen spadserede de ud i den af regnen nyvaskede morgen. Solen spillede sine stråler i de glitrende risplanter og himlen åbnede sig omkranset af de takkede bjerge. De gik stille uden at sige noget. Begge var de grebet af den intense morgenstemning. Mette var en følsom pige, som opfattede de små nuancer, som også Olaf satte så stor pris på, med intuitiv hurtighed. Og da de efter nogen tids spadseren nåede de orange blomster i den lille velplejede have udenfor huset, hvor Olaf havde været tidligere, standsede de op. Olaf pegede tavst på de store kronblade, som stadig i den kølige morgen havde dette blålige skær omkring sig. Han så på Mette og sagde:- Kan du se, blomsten taler til dig? Den fortæller alt, hvad der er at fortælle i denne verden. -Mette nikkede:- Det er ligesom den gør os opmærksom på, at alt er i orden. At intet mere hverken skal tilføjes eller fratrækkes. Den er der bare i fuld flor, og det er nok!

Ja det er nok.- sagde Olaf. - Nok er nok. Og så gav han sin store datter et knus, og de gik langsomt tilbage mod bjælkehytten og morgenmaden og Mads, som var vågnet og lå og hyggede sig med sin I-phone. - Vi har lige talt med en blomst! Sagde Mette idet hun lagde sig ned ved siden af sin bror. - Hvad sagde blomsten? Spurgte Mads. -Den sagde, at du skulle se at komme op, så vi kan få os noget morgenmad. - Sagde den det? Mads rejste sig op i sengen. Sagde den virkelig det? - Jeg vil gerne snakke lidt med den blomst, og høre hvad den ellers har at sige. Mette friste. Så gik de allesammen ned i stuen, hvor fru Wu havde dækket et formidabelt bord med omelet og kage og resten af de nudler, de ikke havde spist i går. Der var også ferskner og grøn the igen som sædvanlig. Der var altid grøn the i Japan, uanset hvor de vendte sig. Grøn the var den store dille. Man kunne få is af grøn the. Og yougurt grøn af grøn the. Og grøn the chokolade. Ja det var endeløst med den grønne the. Men de nød deres morgenmad, og skulle jo også afsted. Men de kunne ikke rigtig beslutte sig, for der var jo alligevel så dejligt hos hr og fru Wu. Og der var også nogle lam og får lige ovre på den anden mark, som fru Wu mente, de skulle se. Hr Wu hjalp Olaf med at få køreplanen til at passe. Han kendte forbindelserne og mente, det var hurtigere og en kortere vej, hvis de tog bussen til Takayama. Men Olaf ville med tog, for de havde deres togpas, og det skulle bruges.Og hvad mere vigtigt var; de skulle ud og køre med de nye højhastighedstog, Shinkansen- og det ville ingen af dem undvære for en bustur, der nok var kortere, men samtidig dyrere, og som udelukkede Shinkansen. Men for at være lidt længere hos hr og fru Wu, og for samtidig at nå at komme over og se de små lam og fårene, bestemte Olaf, efter at have rådført sig med hr Wus rejseplan, at de skulle udsætte afrejsen to timer. Mette, Olaf, Mads og Fru Wu spankulerede derfor i gåsegang hen over flere grøfter og forbi en nedlagt fabrik, for at nå hen til en flok får, som gik og græssede bag en vildtvoksende hæk. De små lam klemte sig op ad deres mor, mens bukken nervøst bevægede sig frem og tilbage foran sin flok. Mette rakte noget græs, hun havde plukket ind mod et lille lam i nærheden, og minsanten så løsrev det sig fra moderen og kom hen og nippede af stråene. -Nåe, hvor er de søde, og fru Wu smilte og Mette smilte, og Mads tog et billede af hele sceneriet med sin I-phone. De gik tilbage og pakkede deres store rygsække og rullekufferten, for hr Wu skulle køre dem til stationen, og der var ikke lang tid til toget skulle afgang. De vinkede farvel til fru Wu, som stod og smilte på Japansk og nikkede i indkørslen ligesom de små dukker, man køber. I løbet af få øjeblikke var de på stationen, fik sagt farvel til hr Wu, fandt deres tog, som snurrende ventede ved perronen, og var atter på farten!

Shinkansen var den store oplevelse, de havde ventet på.De ville ikke undvære at køre med de nye japanske højhastighedstog, så derfor havde Olaf bestilt det japanske jernbane-pas, som også inkluderede befording med Shinkansen. Den næste rute fra Matshimotu og til Takayama skulle foregå med disse tog. Den lille lokalbane bragte dem med mange stop til hovedstationen, hvor de skulle skifte over til en helt anden linie, som brugte andre spor, som kunne bære de lange, svære tog når de nåede op i den høje fart. Man skulle først ud gennem lokalselskabets kontrolposter, før man kunne komme ind i de helt nye stationsbygninger som rummede afgangsperronerne for de superhurtige tog. Alt på disse stationer var skabt i futuristiske former, nærmest som var det en lufthavn, man befandt sig i. De fik slæbt sig op gennem de mange trapper og gange, som førte til perronen, hvor de anbragte sig ud for en bås, der var markeret med adgang for passagerer uden reservation. De ventede, mens de indtog chokolade og tyggegummi, som de havde indkøbt i en

kiosk på vej op. Ure viste, at der nu kun var et halvt minut til, at toget skulle komme, og ganske rigtigt, da sekundviseren passerede 12 lød der en svag susen, og Olaf, som stod parat med sit kamera for at filme det hele, så i det fjerne ned ad banelegemet en sølvhvid snude af et dragelignende væsen dukke op. Den gled lydløst hen imod dem, og Mette nåede i sidste øjeblik, inden den gled forbi, at få et snapshot af dens spidse forparti med de små flyvinduer, der lignede øjne. Skærmen foran dem gled tilside, døren indtil kabinen åbnede sig, og de kunne træde ind. Der var plads nok, kun få sæder var optaget, så de kunne brede sig og Mads fik plads til sin rullekuffert uden besvær. Der lød et smæld, de lufttætte døre gled i, og toget satte sig i gang. De var meget spændte, og sad klæbet til vinduet mens farten speedede op. Det var meget mærkeligt, for lidt efter var de allerede ude i forstæderne af byen, og farten øgedes hele tiden. Døren for enden af gangen gik op, og ud trådte en ulasteligt klædt officer iført kasket med hvidt bånd, guldsnore på brystet og hvide handsker. Han så ud over kupeen med stiv mine. Så bukkede han ærbødigt, for at signalere, at de nu var ombord på den ultimative transportform, som kun Japan kunne tilbyde, og at de måtte nyde turen med hans fulde velsignelse. Det skabte en stemning af højtid, og Olaf, Mette og Mads sad alle andægtigt og iagttog hvorledes toget bevægede sig hurtigere og hurtigere ud i det åbne terræn. Olaf bemærkede, at farten nu var så høj, at man fik en fornemmelse af, at det næste der ville ske, var at man lettede, ligesom når de fløj med de store intercontinentale fly og landskabet for forbi vinduerne i forrygende fart lige før maskinen slap jorden.

350 km i timen var marchhastigheden og den havde de nu nået, og således rejste de mod Takayama den dag. De var nødt til at skifte til et langsommere tog på den sidste del af strækningen, for at komme helt ind til byen, hvor shinkansen ikke nåede, men det bekom dem vel, for her var helt æventyrlige bjergformationer med brusende elve og skovbevoksede høje, små landsbyer med kunstfærdigt anlagte rismarker, og en forfriskende luft, de kunne nyde med hovedet ud af vinduet i de almindelige kupeer uden lufttætte skodder og højtidelige kontrollører. Al skønheden blev dog til sidst for meget for de to børn, og de faldt i søvn i hvert sit hjørne, og vågnede først, da Olaf vækkede dem idet toget rullede ind på stationen i Takayama.

Tom havde briefet dem over nettet via airbnb, som var den måde de fandt opholdssteder undvejs. De vidste jo ikke præcis, hvornår og hvor de ville ankomme til et sted. Eller om de overhovedet ville derhen. Det hele blev planlagt undervejs, og det var netop charmen ved denne rejseform. Selvfølgelig var der visse ting, der var givet. F.eks. Rejsens totale længde, men indenfor disse rammer var der frit spil, og det gav ofte anledning til vilde diskussioner i den lille gruppe. Så var Mette sur på Olaf, fordi han hele tiden skiftede mening. Til gengæld syntes Olaf ikke, at tøjlerne skulle være altfor stramme. Men modsat Mette, som ikke mente man skulle være i altfor god tid, når man skulle nå et tog eller en bus, så ville Olaf helst være i så tilpas god tid, at man kunne møde "uforudsete hændelser" som han beskrev det. Det syntes Mette var noget fjolteri. Hun havde rejst alene i både Viet Nam og Nepal, og havde altid nået det hun skulle. Mads tog det hele mere roligt. Han var ankerpersonen som bragte ro over gemytterne, når Olaf og Mette kom op og tottes. -Det er for fjollet med al den råben og skrigen, sagde han. -Fald ned!

Og så faldt først Olaf ned. Han kunne jo godt se, at hans børn havde ret. Han var ofte pædantisk optaget af, at gøre alt så perfekt som muligt. Han følte, at det var hans ansvar det hele, og glemte at det var store "børn" han rejste med. 24 var Mette og 17 var Mads. Og Olaf selv var 75. Så de var nok lige meget om det hele. Og det var også det, som fik turen til at udvikle sig i en retning af større og større lighed de tre imellem.. Som Mads en dag sagde til sin far: -Tænk daddy, jeg kan altså ikke forestille mig dig som "gammel". Og Olaf blev så glad, da han hørte den bemærkning. Så var der ingen aldersforskel længere. Ingen generationskløft her. De var bare tilstede i det samme nu allesammen på en rejse i et land, de ikke kendte på forhånd, og som de kom til at holde af sammen, fordi de oplevede det sammen.

Takayama stationen lå lidt udenfor centrum, og det var drønhedt, da de ankom sidst på eftermiddagen efter den lange togtur. Deres vært Toms rutebeskrivelse hen til hans lejlighed var en udfordring for de tre med deres tunge oppakning, og de var godt svedte og trætte, da de endelig stod udenfor døren og skulle taste en kode ind i en hængelås som hang foran et lille skab med en nøgle. Det lykkedes ikke første gang Olaf prøvede, og lettere irriteret skubbede Mette ham væk og prøvede, men heller ikke hun kunne få åbnet, så de kunne få nøglen. Det var først da Mads med professionel mine tastede ind, at låsen gav sig og de kunne åbne og træde ind i en lille entre, som var fyldt med sko og sandaler fra de andre gæster. Deres rum var nr 3 på første sal op ad en stejl

trappe, som de forcerede med besvær på grund af deres tunge oppakning. Da de først var kommet ind, viste det sig som et åbent, rent og indbydende sted med en stor dobbeltseng og en madras på gulvet ved siden af. Lidt efter dukkede deres vært Tom op. Han var en ung mand med en afslappet og venlig atmosfære om sig, og han viste dem, hvorledes de kunne koge vand til the og kaffe, og også hvorledes de kunne få vasket deres nu lidt beskidte tøj i en vaskemaskine nedenunder. Lidt efter dukkede et fransk ægtepar op, som Tom derefter inlogerede i et værelse ved siden af nr 3. Kvinden begyndte straks at stille krav om morgenmad og rengøring, og Olaf og hans børn trak sig stille tilbage til deres eget, da de hørte den lidt skingre tone i kvindens stemme. Alt på stedet var meget omhyggeligt gjort i stand, og senere fortalte Tom, at det var ham selv der havde istandsat det hele. Derfor ønskede han også, at de passede godt på området. Især ved badeværelset fik Olaf nøje besked om hvorledes han skulle sætte en stor blæser i gang, så snart de havde været i bad, for ikke at rummet skulle få fugtskader. Det forstod Olaf godt. Han var selv meget optaget af, at holde orden efter sig. Det nærmede sig en livsfilosofi han havde. Som han sagde: -Kan man ikke holde orden i og omkring sig selv, hvorledes kan man da forlange orden af sine omgivelser? Det var noget de talte en del om, og det var det, de lærte på denne rejse, at respektere hinanden, og behandle hinanden ordentligt. Derfor kunne de have lange samtaler om hvadsomhelst, og have dem uden at nogen følte sig trådt på. -Så vidt muligt... Det var ikke altid de kom til enighed lige med det samme. Især Olaf og Mette kunne næsten blive rigtig uvenner, så Mette råbte: Fuck off! efter sin far. Men så gik Olaf lidt for sig selv, og indså hvor irriterende, han også selv kunne være, og så evaporerede den dårlige stemning lige så stille, og rejsen kunne fortsætte i fordragelighed. De anbragte deres rygsække og rullekufferten i hvert sit hjørne af værelset. Så havde de deres eget private sted, hvor de kunne finde deres ting. Olaf fik madrassen på gulvet, og de to store børn delte dobbeltsengen. De tog alle et forfriskende bad, og var så parat til at udforske Takayama. Olaf havde læst, at der skulle være en bydel med meget gamle huse af træ, som indeholdt sakebryggerier. De satte GPS på mobilen og fulgte den lille pil på skærmen, efterhånden som den ledte dem ind og ud af krogede gader og befærdede veje. De måtte springe for bilerne, der kørte i venstre side, for som refleks kiggede de altid modsat, vant som de var til højrefrafik. Det var en lang tur, før de nåede området med de omtalte huse. Der var nu ikke meget at kigge på. Det var lukkede facader af brunt træ, og kun nogle få suvenirbutikker havde åbent. De var blevet sultne, og ville have noget mad, men det var sparsomt med restauranter også. Så råbte Mads, som var sakket lidt bagud, at de skulle komme, og der hvor han stod skjulte et snusket forhæng indgangen til et lokale, som genlød af høje stemmer. De løftede til side, og så ind i et tilrøget rum, hvor en lang bar fyldte hele den ene side. Langs den anden væg stod lave borde på en forhøjning, og i et sidelokale var hele gulvet fyldt med små borde, alle omgivet af lokale mennesker, som sad i skrædderstilling på flade puder. Det var lige hvad der passede dem. De gik ind, og en venlig dame tilbød dem et bord i en separat bås, hvor de kunne sidde mageligt på puder og samtidig skue ud over resten af rummet og over mod baren, hvor et ældre ægtepar var ved at spise deres aftensmad. Olaf bemærkede, at den ældre herre smilte og nikkede venligt til ham, som for at byde ham indenfor. De øvrige i naborummet lod slet ikke til at bemærke deres ankomst. De fortsatte højrøstet deres samtale, og skålede i sake og grinte og stemningen var sat. Spisekortet var på japansk, men der var billeder som de kunne vælge ud fra, så det varede ikke længe før de alle havde udvalgt deres ret. Olaf fik sin vane tro en herlig Ramen ret med et helt spejlæg i toppen og rigeligt med ristede grøntsager over de traditionelle boghvedenunder. Mads og Mette fik begge nogle store indbagte rejer med forskellige svampelignende flager og ris til, og alt blev selvfølgelig indtaget ved hjælp af de obligatoriske spisepinde, som de efterhånden var blevet ret ferme til. Olaf drak øl, de andre drak vand. De sad stille og nød stemningen i det lille værtshus. Olaf fik sin tegneblok frem og lavede en hurtig skitse af den venlige ældre herre ved baren overfor. Skitsen blev ganske god, så han lagde den på Instagram dagen efter. Han nød at tegne mennesker. Han ville helst tegne så hurtigt, at strengen næsten tegnede sig selv. Så afstanden mellem det sete og det skitserede blev så lille som muligt. Ingen eftertænksomhed om det nu var godt nok, det han lavede. Så derfor kom der mange skitser, som ikke duede, men så en gang imellem lykkedes det, og personen fremstod i samme levende form, som den var set. Det var skideskægt at følge håndens bevægelser, og se dem synkronisere med det sete. Også under de lange togture lykkedes det Olaf nu og da at fange en persons udtryk og få det levende ned på papiret. Mads og Mette var vant til at han tegnede undervejs. De fandt det rart, at de kunne efterlade deres gamle far, uden at føle dårlig samvittighed, når de ville ud og ose butikker eller føjte

rundt på steder, han ikke gad at være med til. Så satte han sig til at tegne, og så gik tiden i stå, og han blev ofte overrasket over, at de havde været væk så længe, når de kom tilbage igen. På vejen hjemover fra restauranten, hvor Mads havde afsluttet måltidet med en stor skål ramen oven i sine rejer, for han var nemlig sulten, som han sagde, passerede de et stort sted med hundredevis af spilleautomater. De var for trætte til at gå derind, men aftalte, at de ville prøve stedet dagen efter. De vandrede videre og så skiltet med McDonald på den modsatte side af vejen. Som om de ikke var mætte nok, blev de enige om at afslutte dagen med is og kaffe. Så var de proppede og kunne gå det sidste stykke hjem til deres bolig. Kl var halv elleve, da de tørnede ind. De sludrede lidt om dagens begivenheder, da en mail meldte sig. Det var Tom, som gjorde dem opmærksom på, at de skulle være stille på deres værelse. Olaf syntes det var for galt. De havde jo kun småsnakket, men både Mads og Mette undskyldte ham med, at han bare sørgede for sine gæster! Det måtte Olaf acceptere. Han dæmpede sin stemme, og så slukkede de lyset og faldt snart i søvn allesammen der på værelset i Takayama.

Olaf var tidligt oppe den næste dag. Kl 7 sad han nede på trappen op til templet, som lå skråt overfor deres hus, og tegnede udsigten over byen. I få streger fik han sat tågen over de fjerne bjerge og byens virvar af huse op, så det gav indtryk af en oplevelse, og han var ganske tilfreds, da han bagefter gik op og vækkede sine to børn.

Den vigtigste seværdighed i byen var det gamle rådhus fra 1600 tallet. De aftalte, at det ville de i hvertfald se, men først skulle de have morgenmad, og her kom Toms guide, som han havde nedskrevet i et hæfte, dem til undsætning. Han anbefalede en morgenmadstestaurant lige rundt om hjørnet, som udelukkende blev benyttet af lokale, og som ifølge ham serverede de herligste pandkager! Det varede ikke længe, før de var afsted, og ganske rigtigt var det noget af en forestilling, da de fik spisekortet og så hvor omfattende emnet "morgenmad" kunne være. Her var store buddinger med en cremet masse og syltetøj i toppen, lag af tynde klatkager med en særlig bønnemarmelade imellem, alskens frugtjuice og karamelliserede annanasskiver med tilhørende nøddeis, og sandwiches i alle afskygninger med både skinke og kylling og tun. Der blev valgt og vraget, og den smilende og bukkende lille servitrice måtte løber flere gange frem og tilbage til deres bord, før de havde bestemt hvad de ville have. Men så spiste de også, så det var en lyst, og på trods af det enorme indtag blev regningen alligevel ikke mere end 1500 yen, som Olaf pligtskyldigt betalte med et smil oppe ved kassen hos de små yndige japanske piger, som han havde fået et særligt øje til. - Men der er så mange, tænkte han, og den ene smukkere end den anden. Det var en evig strøm af skønhed, der kom ham i møde. Og ligeledes de ældre mennesker med deres små trissende ben og altid hjerteligt glade ansigter, fandt han behag i at betragte. Han befandt sig i det hele taget rigtig godt der i Japan, endskønt det jo på en måde var på afbud, han var der. Men så tænkte han, at hvis han havde fået det visum til USA, så var han jo aldrig kommet herover til dette land. Derfor kunne man sige, at han burde være taknemmelig over tyven i Mehamn, som stjal hans kuffert med de 30 gram rød libanon. Så blev han fanget af politiet, og nu 50 år efter hændelsen, var han forment indrejse i USA, men han var ikke forment adgang til resten af verden og især ikke Japan. Nej, for her var han ligenu, og ih, hvor han nød det. Og nød at være på rejse med sine børn, og være på morgenmadsrestaurant og mæske sig, og bagefter at gå ud i den bagende sol og sætte kursen mod det gamle rådhus. Han var faktisk rigtig glad for det hele, det gamle liv!

Mette sidder på kanten ud til haven, som ligger omgivet af de store gamle huse. Hun er irriteret, for der står et skilt, som siger, at man ikke må betræde haven. Og det har hun allermest lyst til. Hun vil ud og gå rundt i den kunstfærdige japanske havekunst, men det må hun ikke, og det er hun sur over. Mads er ligeglad, han har lagt sig på gulvet på en sivmåtte og synes at befinde sig vel. Når han bliver træt af omverdenens larm og forvirring, tager han sine hovedtelefoner på ørene og fordyber sig i sin musik. Det er ikke som en flugt, han benytter musikken. Mere som en slags acompagnement til livets mangfoldige bevægelser. Og han er altid lige opmærksom og bevidst, når man tiltaler ham. Man skal måske blot råbe lidt højere for at trænge igennem hans musik. De går stille rundt i de mange rum, som har været skrivestuer og rådsrum og aftrædelsesværelser for honoratiores på besøg. Og thepotten hænge over ildstedet, og puderne er lagt til rette på gulvet, så de fine folk kan drøfte landets anliggender, mens de nyder deres grønne the. Der er også store lagre, hvor man opmagasinerede sække med ris, som bønderne afleverede som skat. De glider igennem alle disse indtryk, og kommer ud ved middagstid, hvor solen står i zenith og intet lader sig

gøre uden i skygge. Er det på grund af varmen, eller fordi Olaf måske presser Mette til at checke sin GPS på I phonen, at den glider ud af hendes hænder og lander på optikken, som får en lille revne, som tydeligt ses på billederne hun tager i modlys. Man kan se, hun er ked af det. Hun har lige fået den nye Iphone 6 og elsker at tage billeder med den. Olaf er også ked af det. Føler lidt det er hans skyld, fordi han pressede hende. De bliver enige om, at skaden er til at overse, og at det kun er dækglasset til optikken, der er beskadiget. Men sådan er det hele tiden mellem dem. Sårbarheden er stor. De elsker hinanden så meget, og vil hele tiden passe så godt på som muligt, og så kan det gå galt, det ved de, men de lærer også af det. Af hver lille skramme bliver de klogere, for de er nogle åbne fleksible mennesker trods alt!

Det er alt for varmt at foretage sig noget. De drikke lidt vand i en bod og betragter et akvarie med nogle mærkelige fisk, som det viser sig, man kan købe og koge og anvende i sushi. Makabert, siger Mette. Hun er medfølelse og hader, man gør dyr fortræd. Men i Japan ser man anderledes på det. Det er også derfor den blåfinnede tun er på randen af udryddelse. Japanerne elsker tun, og helst rå. De forlader akvariet og går over en bro, hvorunder en klar elv snor sig. Med store karper i orange farver som står bag sten i floden og venter på insekter, som flyder forbi. - Der skal vi ned, råber Mads og Mette i kor. De vil ned og prøve at fange fiskene med hænderne. -God fornøjelse, siger Olaf.-I får hver 1000 yen, hvis I fanger en. Og så går de i gang. Olaf halter efter ned ad skrænten mod floden. Det er en stejl bred med store sten, de skal træde på for at komme ud i vandet. De to unge mennesker er hurtigt ude i midten af strømmen. Den er ikke særligt stærk, så de kan sagtens bevæge sig rundt. Olaf er mere forsigtig. Han vil nødig falde og beskadige sine gamle ben, så han sætter sig på en jordvold og betragter jagten. -Jeg har den! Råber Mads, men den smutter væk mellem hænderne på ham. Han springer frem med et vældigt plask, men uden resultat. Selvom fiskene svømmer dovent rundt med lade bevægelser, kan det nok være de kan skynde sig, når det gælder. Med et spjæt med halen er de væk i samme sekund man griber efter dem. Mette lister sig ganske forsigtigt hen bag en, som står ganske roligt og bevæger sig i strømmen. Så slår hun til, og kaster sig frem mod dyret. Fisken springer en meter over vandoverfladen og er væk. Mette får lige netop rettet sig op inden hun vil miste balancen og dratte omkuld i det kolde vand. Olaf griner inde fra bredden og får taget nogle skønne billeder. De er nu godt sultne, og denne gang vil de spare og går ikke på restaurant.På supermarkedet i nærheden køber de salat, ost og brød og noget at drikke og sætter sig ved elven og spiser. Det er dejligt ikke altid at skulle have tjener og spisekort.Nej,at sidde i det fri på en sten og spise med plasticbestikket, som følger med salaten, eller med pindene, som de var begyndt at bruge mere og mere, det er virkelig luksus!

Oppe over byen knejser en kæmpe bygning, som burde være omtalt i guiden, men som der ikke står et ord om. Folk de spørger ved heller ikke, hvad den indeholder, så de beslutter sig for selv at gå på opdagelse og finde ud af, hvad det er. Selve bygningen har form som et skib med to stævne. Det kunne godt ligne et tempel, men er alligevel udformet på en moderne og utreret måde. Den kan ses på lang afstand over hele byen, og efter at have gået et stykke tid, går det op for dem, at den ligger langt væk. De vandrer forbi rismarker den ene efter den anden og forbi forstæder med enfamiliehuse, før de endelig når frem til foden af det bjerg som den fæstningslignende bygning ligger på. Nu begynder opstigningen. De går forbi flere skilte, som forbyder dem at passere, hvis de er i bil, men som gående møder de ingen forbud. Da de endelig når en gitterport, ser de at enhver adgang til selve monumentet er forbudt. -Det er nok et hemmeligt militæranlæg, som rummer atomare installationer, siger Olaf. - Jeg vil stærkt fraråde jer, at forsøge at komme indenfor. Der er sikkert bevæbnede vagter. I risikerer at blive skudt! Olaf er ikke glad ved situationen, men både Mette og Mads har lys i øjnene som skinner omkap ved tanken om et rigtigt æventyr. Så de plunker ganske enkelt indhegningen, og Olaf sætter sig nervøst i en lille park ved siden af, og giver sig til at vente. Der går en rum tid, og han begynder at blive bange, men børnene dukker bare ikke op. - Er de taget til fange derinde? Han rejser sig og går hvileløst frem og tilbage foran hegnet. Så får han en ide. Han tager sin mobiltelefon og ringer til Mette, men der er ingen der svarer. Han har det ikke godt nu. Hvad skal han gøre, hvis de er blevet arresteret? Og politiet, som han selv nærer en panisk rædsel for siden den gang i Norge, da han uskyldig, som han syntes han var, blev lagt i håndjern og ført bort til fire måneder i isolation. Pyha, tænker han. -Dether er ikke godt.- Da et hyl vækker ham i hans tanker, og to grinende børn står foran ham og siger: Det er et tempel for en hellig sekt, som har udbredelse over hele verden, og som vil frelse kloden for krig og forurening.

Men den er hemmelig, og derfor er der ikke adgang. Det er fantastisk udsmykket med mystiske symboler og en mægtig trappe op til et offersted. Mette googler stedet og får forklaringen. -Så var der ingen vagter, eller nogen til at holde øje ? -Ikke en levende sjæl, siger Mads. Men de er nu alligevel lettede over at være sluppet ud fra det enorme mausolæum for en begravet forening, ingen kender til. På vej ned slapper de af i en spillehal, hvor søvnige japanere sidder foran maskinerne og ryger cigaretter og river sig i håret over at tabe hele tiden. Men de kan ikke holde op. Må putte nye mønter i igen og igen uden resultat. Der er også en automat, man skal slå på, mens man følger med rundt på en skive med farvede lys. Rammer man rigtigt - og det går meget hurtigt- får man lov at fortsætte. Ellers koster det nye 100 yen mønter. Mads og Mette bliver grebet af spillelidenskab og hamrer rundt på skiven for at nå at fange lysene som dukker op. Olaf filmer det hele og lægger det på Instagram. - Så kan de lære det, tænker han.

Den franske dame som bor i værelset ved siden af sammen med sin mand, holder palaver om morgenen på trappen overfor værten Tom. -Og morgenmad er der ingen af, udbryder hun og fortsætter vredt:- Det stod i beskrivelsen, fastholder hun. Tom, der ellers er en venlig sjæl, virker irriteret, da han svarer, at de jo ikke har bestilt dagen i forvejen. Damen ryster på hovedet:-Dårlig betjening. Olaf kommer ud, hidkaldt af den højroastede samtale,, og griber chancen for at falde over den stakkels Tom, der nu er i defensiven. -Ja, og hvad er det for noget med at sende os mails om aftenen om at vi skal være stille, når vi slet ikke var spor støjende, men blot talte dæmpet i vores værelse. -Hørte De noget? Han henvender sig til den franske dame, der idet hun mærker, at Olaf er på hendes parti overfor Tom, straks ryster overbevisende på hovedet.-Slet ingenting. Der var helt roligt. Olaf og damen stirrer begge vredt ned på Tom, som står betragteligt under dem nede på trappens første trin og må modtage kritikken. Olaf får blod på tanden. Det er altid nemmest at sparke til folk der ligger ned, så nu overfuser han Tom med trusler om at melde ham til Airbnb for dårligt værtsskab. Ophidselsen griber fat i Olaf, og det ender med, at både Mads og Mette træder ud og stopper Olaf i hans overfuselser af den pæne Tom, som nu ser meget træt ud. De trækker Olaf ind på værelset og giver ham en ordentlig overhaling.- Sådan behandler man ikke folk, istemmer de begge i kor, og med eet bliver Olaf meget flov. Han har forløbet sig, som det så ofte sker. Mads kalder det at daddy går i selvsving, og det er godt at Olaf har nogle børn til at vejlede sig, når det sker. Lidt senere, da Olaf er faldet til ro, indser han sin egen tåbelighed, og skriver en lang undskyldningsmail til Tom om hvor forkert han opførte sig. Når vurderingen om Toms bolig skal skrives på airbnb er der ingen grænser for hvor godt det hele var, og på den måde får Olaf lidt efter lidt afbigt for sin brøde. Den følgende morgen pakker de deres ting, rydde pænt op i værelset, lægge nøglen i boksen og begive sig afsted til morgenmadsstedet for at spise pandekager, inden en lang dags togrejse begynder.

Kyoto er Japans perle, og der skal de til. De skal atter med bullet train, som shinkansen også bliver kaldt, men først kører de et stykke i bjergrigt terræn forbi små landsbyer med kig ned i dybe dale og op ad stejle skrænter bevokset med træer og buske med tykke skinnende mørkegrønne blade. Nu og da skal de ud og skifte til et andet tog, og her er luften alperen og duftende. Solen sender ultraviolette stråler ned i deres ansigter, så de må knibe øjnene sammen mod lyset. De møder en familie fra Schweiz, som mener de ligeså godt kunne være blevet hjemme! Og så griner de allesammen og vandrer ind i toget igen. Da de endelig når hovedstationen og skal skifte til Shinkansen, ser de noget de ikke havde ventet. De ser havet med store fragtskibe ude i horisonten. Hvor er vi? Spørger Mette. Ja, vi er vist kørt vestpå, svarer Olaf. Og så er vi nået helt op til det sydkinesiske hav. -Så ligger Korea lige ovre på den anden side, siger Mads. -Nok nogenlunde så, siger Olaf, men han er nu lidt rundt på gulvet i geografien. Havde ikke regnet med, at de var kørt så langt op, før de skulle dreje af og ned mod Kyoto. De kommer imidlertid ombord på jet toget og finder deres reserverede pladser, som Olaf ordnede inden afrejsen fra Takayama, og så har de 1 1/2 times flyvende fart over skinnerne foran sig inden Kyoto anløbes.

Hovedbanegården er enorm og et arkitektonisk mesterværk. Idet toget sætter farten ned for at køre ind på perronen ser de ud af vinduerne et tempels røde tag skinne i eftermiddagssolen. Der bliver en næsten højtidelig stemning blandt dem. Kyoto er rejsens højdepunkt hvad Japansk kultur angår, og da de træder ud i mylderet i det enorme rum, er de ved at tabe næse og mund. Her er nyt og moderne samtidig med, at hele den årtusindlange historie gennemstrømmer alt. Selv den store

annonce for chanel oppe på væggen er skrevet med flagrende japanske tegn, i en tone som er en Miro værdig. De skal ned i undergrundbanen og skifte til metro, som efter vejledningen, som deres vært Jessica har skrevet til dem, skal bringe dem tre stationer ud til deres bestemmelsessted. Men de bliver forvirret over, at hun skriver, at de skal tage udgang 22. Som de mener må være en fejl, for så mange udgange kan der da ikke være. Så i stedet tager de udgang 2, og det skulle de ikke have gjort, for nu kommer de ud et sted på en hårdt trafikeret gade, hvor intet af det Jessica har beskrevet passer. Olaf sætter sin Gps på, og kan ikke få retningen til at passe. Mette, sætter også sin Gps på Iphonen og siger, at hun har fundet den rigtige vej, men det passer ikke med Olafs Ipad, og Mads forholder sig bare roligt afventende indtil de to kamphænder er kommet overens. Men det gør de bare ikke. Olaf bliver sur over Mettes påståelighed, og Mette vil bare afsted. Så skriger Olaf op, og sætter sig på et trappetrin midt på gaden og råber ad Mette, som nu er på vej væk. En jakkeklædt herre træder ud af banken, på hvis trappetrin Olaf sidder, og tysser på Olaf. Man råber ikke på gaden i Japan.- Ja, man råber faktisk slet ikke i Japan. Man taler dæmpet og høfligt, og bukker pænt, når man har sagt noget, hvilket den jakkeklædte bankfunktionær da også gør . Olaf forstår øjeblikkeligt, at han har forløbet sig igen, men nu er Mette forsvundet. Hun er gået sin vej mens Olaf blev irettesat. Det blev simpelthen for pinligt! Mads, som den tro væbner han er, bliver ved sin fars side, og sammen prøver de nu at rede trådene ud. - Hvor er vi? Mads prøver at orientere sig, men det lykkes ikke. -Skal vi ikke prøve at sende en sms til søster, spørger han, og som sagt så gjort. De sender en sms og spørger , hvor hun er. Olaf begynder igen at blive nervøs. Tænk nu, hvis hun er blevet væk. Hvordan skal hun finde dem? Skal politiet indblandes? Han har det ikke godt. Mads stiller sig op i indgangen til en butik og holder øje med mobilen. En ældre dame stopper og spørger Olaf, om han behøver hjælp. Olaf ryster smilende på hovedet. De er altid så hjælpsomme, de japanere. Han føler sig mere tryk, da han mærker, at nogen bryder sig om hans kvaler. Han prøver at forklare, at han ikke kan finde sin datter, men at de har ringet til hende, og at hun nok snart kommer. Så klapper damen ham beroligende på skulderen, og så kommer Mads og fortæller, at Mette allerede er oppe ved lejligheden, og at de bare skal komme. -Pyha, det var godt. De taster adressen ind på google maps, og ser pludselig udgang 22 som munder ud lige ved Mc Donald. Så passer det med Jessicas beskrivelse, og ikke længe efter er de alle på vej op i elevatoren til 5 sal og Jessicas nyligt indrettede lejlighed.

Udsigten der oppe fra er storslået. Hele Kyoto ligger for deres fødder. Det er brændvarmt, nok 35 grader, og de søger ind i lejlighedens airconditionerede kølighed. Her er en køjeseng og en madras på gulvet. Børnene tager køjen, Olaf madrassen. De må hurtigt ud igen. Ud og opleve byen. I retning af floden ligger den gamle bydel, og her vandrer de ned imod. Længe varer det ikke før gaderne bliver snævre og et utal af farvede lamper leder deres vej hen til kvarteret, hvor det ser ud til at det hele sker. Masser af mennesker myldrer frem og tilbage foran indbydende restauranter, og så griber sulten dem. Olaf får øje på en ramen restaurant og kalder på sine børn, men det er ikke i den retning, deres ønsker går. Det mærker han straks. Så efter at have været inde på et lokalt sted med kokke bag disken, som står og koger grøntsager og nudler og serverer skålene med det rygvarme indhold, og måtte konstatere hvorledes både Mette og Mads rynker på næsen af hele etablissementet, giver han sig, og lader Mads bestemme, hvor de så skal spise.

Udenfor et farvestrålende skilt med billeder af svulstige kødretter stopper Mads op. En lille japanerinde prajer Mads, og det varer ikke længe før han har besluttet sig. Der skal de ind. De bliver ledt op ad en snæver trappe til et lokale med små båse, hvor de bliver anbragt omkring et bord og får udleveret spisekortet. Inde ved siden af i de andre båse lyder høje råb og hvin. Det er øjensynlig mere end blot en spiserestaurant, de er havnet i. Mette, som er en dydig pige, foreslår at de går igen, men både Olaf og Mads vil blive. Så kommer en ny lille yndig servitrice og får hurtigt ordnet bestillingen for Olaf og Mads. For Mette tager det lidt længere. Hun er sur, og vil først slet ikke have noget, men ender dog med at tage noget fisk. Olaf ved ikke, hvad han skal have. Han har taget dagens overraskelse, og det er en hemmelighed indtil låget løftes af fadet. Så sidder de lidt og lader roen falde på sig. De er i Kyoto og inde ved siden af høres stadig livlig tale og høje skrig. Måske er det et bordel, de er havnet i, siger Olaf.- I skulle hellere have taget mit ramensted, siger han. -Du og din evindelige ramen, udbryder de begge.. -Du har fået os til at hade ramen, fordi du altid taler om det. -Nå, ja så må jeg vel hellere tie stille, svarer Olaf spagt. Det er altid dertil de når, når diskussionen går i stå. Det er store fuldvoksne mennesker, han rejser med, selvom Olaf altid kalder dem for "børnene" Mette er lige fyldt 24 år og netop færdiguddannet som sygeplejerske, og Mads har lige afsluttet efterskolen, og skal begynde i gymnasiet. Mads er en stor

flot bygget dreng på vej til mand. Han har sine meningers mod, og er meget velformuleret. Olaf respekterer hans karakter, og må gang på gang indrømme, at hans søn har meget at lære ham. Respekten er dog gensidig, og de to har et velafbalanceret forhold til hinanden. Mette har Olaf altid haft et lidt ambivalent forhold til, fordi han igen og igen har oplevet, at han lod sig snøre af hendes kvindelige egenskaber. Og er der noget Olaf er svag overfor, så er det kvinder. Han har været gift adskillige gange og haft utallige både korte og langvarige forhold. Han springer gladelig ind i et forhold uden at overveje konsekvenserne. Så rider han på en sky i nogen tid, og dyrker sin partner på fuld tid, inden et eller andet går skævt og samværet ophører. Han opfatter sig selv som flexibel, og bærer ikke rundt på ærgelser. Omvendt kan han godt blive arrig, hvis han bliver snydt. Eller hvis han føler, at han bliver snydt, eller bliver taget ved næsen. Og inderst inde tror han altid, at kvindernes dybeste formål, er at snøre ham om deres lillefingre. Så bliver han så hulens gal i knolden, ligesom han bliver, når han føler at Mette vil tage føringen og skubber ham tilside, og vil bestemme farten. Men hans grundliggende egenskab er tilgivelse. Han gider i hvert fald ikke at bære nag. Det er spild af gode kræfter, mener han.

Så kommer Olafs tildækkede fad. Surprise! Låget løftes af den unge pige og retten kommer til syne. Det er en lille kage med en rød fisk ovenpå, som vistnok er en reje. Dertil en klat ubestemmelig grøn salat og små kogte løg. Søster får sin fisk og Mads sin bøf, og så tygger de i stilhed deres restaurationsmad og drikker cola til og har det ganske rart med hinanden.

Desserten vil de dog ikke indtage på dette mistænkelige traktørsted. De betaler, og tripper ned ad den snævre trappe og ud i det myldrende nattelev. Strømmen fører dem videre ned mod en bro over floden ved hvis side en 7 eleven butik ligger. Her fouragerer flokkevis af unge mennesker, for bagefter at tage det indkøbte med ned til flodbredden, hvor de samler sig i grupper med guitarspil og sang. Det ser spændende ud, bliver de enige om, og går i lag med at indkøbe aftenens dessert. Der bliver valgt grønne is lavet af grøn the, og chokoladekiks og iskaffe i papbægre, og så kryber de ned ad skråningen til bredden, der er dækket af et indbydende tæppe af blødt græs, som de slår sig ned på sammen med alle de andre mennesker, som er samlet her for at nyde den lune aften i Kyoto.

Det bliver en rigtig hyggelig stund uden mål og uden stress, som de tilbringer her ved floden. Samtalen glider automatisk ind på emner, som de normalt ikke når i det daglige, hvor planlægning og valg af interessepunkter tager en stor del af tiden. Olaf er af den opfattelse, at dybest set eksistere jeget slet ikke. Det er en illusion, et tankeskabt fænomen som samlingspunkt og forsvar mod det skræmmende ukendte. -Så du mener helt ærligt, at du ikke eksisterer? Spørger Mads. -I bund og grund, ja, svarer Olaf. -Så skal jeg til at tiltale dig "ikke eksisterende far" fremover? Mads laver grin og slår en latter op. Mette sidder stille og lytter, mens hun sutter på sin is: Når der ikke er noget jeg, så er der altså ikke nogen som bestemmer. -Hvad så med den frie vilje. Eksistere den så heller ikke? -Det tror jeg ikke, svarer Olaf. Jeg tror at meget, af den ufred og uorden der eksisterer her på jorden skyldes, at folk tror de kan bestemme over virkeligheden, hvor det til syvende og sidst er virkeligheden, der bestemmer over dem. Og så har vi konflikten. Det tror jeg. Virkeligheden er langt mere kompliceret end hvad et ynkeligt lille jeg kan rumme. Så bryder det sammen, ligesom de menneskelige samfund for øjeblikket er i færd med at gøre. Læg mærke til, hvorledes alting bevæger sig for øjnene af jer. Lige så snart I vil styre det, går det i stykker. Man siger godt nok:- Grib dagen! Men jeg mener nu nok at det var bedre, hvis vi lod dagen gribe os! -Jeg er helt grebet! Svarer Mads. Og løber ned til flodbredden for at vaske sine hænder, der er blevet fedtede af den dryppende the-is. Mette siger ingenting. Hun er faldet i staver over lysene fra de orange lygter på den modsatte bred, som spejler sig i flodens overflade, og som bliver til flygtige væsner, der hele tiden ændrer form ved vandets bevægelser.

I gåsegang ind og ud ad smøger og gyder, hvor nogle er befolket af sære skabninger med ansigtet bemalet i ildrøde farver, langs små templer med duftende røgelse og gudestøtter oplyst af blafrende olielamper bevæger den lille rejsegruppe sig afsted. Næsten en time tager det dem at finde hen til slagterbutikken, som ligger ved indgangen til porten med deres elevator. Summende fører den dem op til femte sal og en afkølet lejlighed, der næsten er på frysepunktet, fordi aircon maskinen er sat på for høj ydelse. De skruer ned for kulden, kryber under hver sin dyne og går i sort.

Filosofigangen hedder en strækning langs en smal bæk uden for byen, som de har bestemt sig for at vandre. De må med bus derud, og når lige at springe af ved det rigtige stoppested. Derfra er der ikke langt til, hvor stien som zen-munkene har vandret i århundreder lukker sig op. Ganske stille træder de ind under trækrønerne, som danner en buet port over det smalt tiltrådte spor. Det er meget varmt, over 30. grader i skyggen, så de går langsomt, og bliver lettede, da de møder et skilt, som viser vej til et thehus med bambus stakit rundt om og pegament som vinduer. Knirkende skubber de døren op, og træder ind i den nydeligste stue med tre lave borde og puder til at sidde på. De sætter sig, og en ganske lille kvinde med et stort smil på ansigtet dukker op og byder dem læse et sirligt skrevet kort med japanske tegn. De studerer det og forstår ikke et klap. Men da hun stiller sig op og venter, får Olaf en ide. Han udtaler det forbudte ord: "ramen" og det forstår hun. Børnene ser vredt på deres far, men indser, at det er eneste udvej for at få noget at spise, så de nikker også til damen, og så er bestillingen gjort. 3 skåle med dampende varme nudler og grøntsager dækket af et ildgult spejlæg bliver lidt efter båret ind og stillet på det lave bord. Og efter første smagsprøve bliver både Mads og Mette mere venligt stemte. - Det smager godt, siger de og er snart i gang med at slubre i sig. Mætte og friske begiver de sig ud på filosofigangen for at fortsætte deres tur. En herre i en lille bod som sælger the, vinker dem hen til sig og forklarer dem på engelsk, hvorledes de skal dreje af fra stien for at komme ind til et meget helligt tempel med tilhørende have og dam med karper. De nyder den stille fred som hviler over stien, og ser kort efter en slugt som fører op i et skovbevokset område. Det er her de skal dreje af, og gennem budskadset kommer et bygningsværk gråt af ælde og omgivet af flere stenstøtter formet som lygter til syne. Der er også en bro som går henover en lille sø, og her lægger Mette sig på knæ og prøver at få fat i en af de store fisk, som dovent svømmer rundt nedenunder. Mads og Olaf sætter sig på stentrappen op til det gamle tempel. - Tid er noget mærkeligt noget, udbryder Mads. Han sidder og ser eftertænksomt ud over haven. - Dette sted har givetvis ligget her i århundreder, og alligevel på trods af, at det ser gammelt ud, har det en friskhed, som gør det levende lige nu, ikke?-. Olaf sidder lidt og grunder over Mads spørgsmål. Så svarer han: Jeg tror slet ikke at tid har nogen egen eksistens. Kun som målestok i vores dagligliv, kan vi bruge den. - Som aftale om hvornår vi skal mødes og den slags. Men i virkeligheden, som nu hvor vi sidder her, har tid ingen relevans. Derfor er nuet altid frisk, og derfor har tid som sådan slet ingen betydning. Problemet er at vi tillægger den enorm betydning, fordi der hele tiden er noget, vi skal nå. Og når vi løber efter tiden, så når vi faktisk slet ingenting. Udover at løbe! Olaf ler. - Det er en galeanstalt. Vi har alt for travlt med at løbe efter tiden, og hver gang vi tror, at vi har nået den, svinder den væk mellem fingrene på os. Olaf taler sig varm, og Mads rykker lidt på sig. Han kender sin far, så derfor nikker han kun og siger: Her er ihvertfald dejligt stille, og Olaf tier, og sammen nyder de stilheden i det gamle tempel.

Men et tempel er ikke nok, nej de er jo i Kyoto, og her er mange templer, så det store røde på toppen af bjerget er næste destination. De når lige akkurat bussen, som er sprængfyldt med mennesker. Det er søndag, folk har fri, og hvad andet er mere nærliggende end at besøge et tempel? Så de er mange med samme bestemmelsessted, og de klemmer sig ind mellem alle de festklædte folk, som hver og een stiger af, da de holder ved opgangen til Kyotos største tempel. De presser sig ind på stien, som med jævn stigning et par kilometer fører op til den stort svungne indgangsportal. På vejen er stillet boder op, som sælger alt lige fra røgelsespinde til buddha statuer og alle mulige relikvier, som japanerne køber og tager med sig op i templet for at få det velsignet af de hellige mænd, som bor der. Olaf og hans to børn forsvinder i mængden. Her er virkelig mange mennesker. Som strømmen af folk på vej ned i Nørreport station i myldretiden, bare opad går det. Og det er varmt. Drønvarmt nok 35 i skyggen, så de sveder og misunder de mange, som har medbragt paraplyer til at beskytte sig mod den brændende sol. Olaf standser og køber et samurai-tørklæde til at have om hovedet. Han bliver til grin, men er bedøvende ligeglad. Det sidste stykke er det, som om de slet ikke behøver at bevæge sig selv. De bliver ført op af mængden, som skubber og maser. Udsigten oppefra plateauet er storslået, og det luftes også lidt heroppe, så de sætter sig. Olaf finder en stor stenstøtte med smukke tegn indgraveret. Den sætter han sig til at tegne, mens han oversætter tegnene til følgende tekst: "Stenen ved hvilken stilheden indtræder" Så klapper han blokken sammen, og ser efter sine børn, men de er væk. - De er nok gået i forvejen, tænker han, og begiver sig op mod den snoede gang mellem de orangerøde søjler, som munkene skal gå for at gennemleve alle deres syndigheder. Han begynder sin vandring, og hver

gang han passerer en af de bemalede rundslebne stokke opridser han i sit indre, hvad han har udsat sine medmennesker for af uretfærdigheder, og kommer til det resultat, at der i det mindste ikke er alvorligt store pletter på hans samvittigheds tæppevævning. Det gør ham glad, og han går opløftet videre. Nu går det bare nemt, og det er velsagtens meningen med søjlegangen, at jo højere man kommer op, des flere byrder har man kastet fra sig, og det er jo befriende. Halvvejs mod toppen møder han Mads og Mette, som ser trætte ud. -Har I ikke kastet al jeres fortid af jer endnu? Spørger han. De ser uforstående på ham, og peger på en ny søjlegang, som fører højere op. -Der er mere endnu, siger de. Ja, gå I bare videre, hvis I synes I har brug for det. -Jeg sætter mig her, og han peger ind mod et gæstgiveri, hvor en pukkelrygget kvinde serverer the og små flade kager. - Men husk nu at gennemleve alt, hvad I synes I har gjort forkert her i tilværelsen. Det er det søjlerne er til. De griner bare ad ham og begiver sig i løb videre op ad søjlegangen. -Måske er de bare helt uskyldige, tænker Olaf, og sætter sig og får en kop skoldhed grøn the serveret af den krogryggede kvinde som smiler til ham og siger nogle bløde ord på japansk, som han slet ikke forstår, og dog forstår til fulde.

Skal vi tage til Osaka? Spørger Olaf, da de er kommet ned fra tempelbesøget. -Hvad mener du? Siger Mette. - Jo, den store tvillingeby ligger jo lige om hjørnet, svarer han. -Der går tog dertil, og så vidt jeg ved kan vi gøre det på en halv time. OK! Mads er begejstret, -Lad os bare tage afsted, hvad skulle vi ellers lave. Og som sagt så gjort. De finder hurtigt en station, som har tog mod den store by, som især om aftenen og natten skulle være spektakulær. Desværre kommer de ved en fejltagelse til at hoppe på et tog som standser på alle stationer. Turen tager over en time, og de sidder og venter utålmodigt i kupeen, hver gang toget standser og folk stiger ind og ud. Men til sidst er de der, og får noget af en overraskelse ved at se, at de er havnet midt i en Rockkoncert! Et enormt halvcirkelformet område med trapper ned mod en scene, hvor en større gruppe musikanter er i færd med at optræde, møder dem idet de træder ud fra stationen. Skysrabere med kulørte lys i vinduerne omgiver området, og det er som at havne i en drøm. Olaf klapper sine børn på skuldrene og siger:- Det var vist meget godt, vi tog det tog, hva? Grupper af festklædte japanere med glimt i øjet og højt humør smitter vores lille selskab, som snart, grebet som de er af stemningen, begynder at fable om noget at drikke, og lidt senere om noget at spise. De danser færdig, og begynder at søge mod udgangen af festen. Her finder de hurtigt en smøge med restauranter der har fisk på menuen. Fisk og skaldyr er Osaka kendt for, og det kan nok være, at udbuddet er stort. De vælger et sted, efter først at være blevet afvist af et andet, hvor tjeneren i sin attitude gjorde dem klart, at de ikke var fine nok. Men det gør ikke noget, for det nye sted er venligheden selv, og efter nogen ventetid bliver de anvist et bord midt i restauranten, der mærkeligt nok udelukkende er befolket af kvinder. Olaf har i ventetiden været henne i en udendørs bar, hvor de sælger indbakte blæksprutter, og købt en fyldt papbakke. Dem tager de med i restauranten, og spiser i smug rakt under bordet til hinanden, mens de fniser. Især Olaf er altid med på en spøg. Han elsker at gå lidt over strengen. Derfor kommer han nu og da til at gå for langt, og bliver alvorligt nedstirret af sine to medrejsende. Men denne gang er de med, og efter aperitifpen kommer maden og den er god med en tun/laks/rejefondu, som de smaskende deler mens de nyder de japanske damers musikalske konversation. Det bliver lidt dyrt, men så dropper de desserten og nøjes med en is i afgangshallens cafeteria.

Kyoto rinder ud. De gør deres bedste for at efterlade lejligheden i fin orden. Det er Airbnb som står for arrangementet, og det foregår upåklageligt. De kan vente med at bestemme sig til, hvornår de ankommer et sted til sidste øjeblik, så hvis de ønsker det, kan de spontant omprogrammere deres rejseplaner. Det er en stor fordel. Derfor følger de ligeledes spillereglerne til punkt og prikke, hvad angår at efterlade boligerne, de benytter i rengjort stand. Så da de nogle dage senere modtager en mail fra deres vært om forskellige skader, de har tilføjet boligen, bliver de temmelig overraskede. Herefter starter en korrespondance, som varer til langt efter de er kommet hjem til Danmark, om skyld og ansvar, især da værten anklager dem for at have lavet et stort hul i gulvet! Med airbnbs mellemkomst lykkes det dog at forlige sagen, som ender med at Olaf må betale 700 yen for nogle lagner, som er blevet misfarvet af sololie fra Madses ryg! Nå, men det giver ikke skår i glæden, for nu skal de til Fuji bjergene, og Mette vil bestige det. Det har været hendes plan på hele turen. Mads er mere i tvivl, men nu får vi se.-

Shinkansen bringer dem til Atami, hvor de skifter til bumletog mod Fujisan, hvor Shots vil hente dem på stationen i sin bil. Tror de. Men da de ankommer kl halv tolv om natten på den

mennesketomme station, står der ingen Shots og venter på dem. Shots er japaner, men har boet i Australien i nogle år, så han forstår godt engelsk, og hvad bedre er, han har bestegt Fuji adskillige gange, og kan give gode råd om turen. Men der er ingen Shots som sagt, og hvad så? Hvor bor han, og hvor skal de gå hen. De har godt nok hans adresse, som han har sendt dem pr mail, men den er på japansk og prop umulig at plote ind på gps-eren. Der holder et par søvnige taxachauffører lidt væk i mørket. Olaf går derhen og viser dem, hvad Shots har skrevet, men de ser uforstående på det og ryster på hovedet.-Kender det ikke. Så råber Mette oppe fra stationen, at det er lykkedes hende at finde det på Google maps, og så begynder de istedet at vandre selv anført af Mettes Iphone 6. Ind og ud i nattemørket af krogede gader, og nu begynder det minsanten også at regne, og de er efterhånden dødrætte. Så skal de passere en bro over en brusende flod, og så skal de til højre, og så skal de til venstre op ad en smal gyde, og så siger telefonen at de er der, og der står minsanten også en skummelt udseende tavs person udenfor et stort hus. De går derhen, og nu smiler han til dem, og rækker dem hånden. - Hello, siger han venligt. - Jeg er ked af, at Shots ikke kunne hente jer, men han skulle ud, så jeg skal vise jer, hvor I skal bo. De må liste, for fyren tysser på dem. -De sover allesammen, siger han.-De var på Fuji igår, og er helt udmasede. Han viser dem vej op ad en trætrappe til deres rum, som er stort og med de obligatoriske tre madrasser på gulvet. Men rent og ryddeligt og vinduer ud til den støjende flod nedenfor. -Slots kommer i morgen, så kan I ordne alt det praktiske med ham. Han viser dem også badeværelset og køkkenet. Der er en stor stue med tv og de føler sig straks hjemme i huset, som bebos af tre andre gæster samt Shots, hans kæreste og nogle venner. Det er ligesom at komme ind i et kollektiv, tænker Olaf, der har en fortid som kollektivist engang i tresserne. Atmosfæren er åben og imødekommende. Der flyder lidt i køkkenet og stuen, men det gør det blot mere hyggeligt. Så snart de alle har fået et bad, spiser de noget ris, som Shots ven serverer, og minsanten så dukker Shots op og så kan det nok være, de får snakket bjergbestigning! Han siger, at der går en bus nede fra byen op til level 5, og derfra må man så kravle og gå videre op til næste level og så fremdeles, indtil man når toppen. Der er små hytter undervejs på hvert niveau, og der kan man hvile sig, men det er dyrt. -Man kan bare lægge sig ud på toilettet, og få varmen og sove lidt. Det gør han selv, siger han og griner. -På toilettet? Spørger Mette lidt konfus. Men han mener det, for så sparer man penge. Han er japaner, men er tydeligvis præget af sine år i Australien, for hans manerer er friske og ligefremme og hans engelsk er let forståeligt. De føler sig godt tilpas i hans hus, som han fortæller dem, har tilhørt hans forældre og er bygget helt efter japanske principper med træ fra skovene, som vokser op ad mount Fujis sider. Så det ser ud til, at de er havnet (atter en gang) helt det rette sted, og det bliver sent, før de dejses om på deres leje oppe i det store værelse.

Olaf er den første, der vågner, og vil se om han kan få sat noget morgenmad i gang. Han tager sit sædvanlige iskolde brusebad, og kigger ud i køkkenet, for at finde noget spiseligt. Det eneste han ser, er en stor gryde med en dejliggende masse. Ellers er der ingenting. I køleskabet står forskellige rester, men ikke noget der rigtigt kan bruges. Så han beslutter sig for at gå ud i byen og finde noget morgenmad. Regnen fra i går har lagt sig og skyerne er begyndt at trække sig fra himlen, så solen sætter lys over byens brunrøde tage og får træer og græs til at dampe. Der er helt stille. En enkelt varebil ses på en tværvæg i det fjerne. Han går den vej, men havner på en byggeplads, som ender blindt. Så mærker han sig vejen ,han går for at kunne finde tilbage til huset, og vender snuden i modsat retning. Her kommer han ind på en hovedvej, hvor der lidt efter dukker et lille marked op. Der går han ind. Det er to kvinder, som passe butikken, og de hilser ham venligt mens de bukker. -Vi er i Japan , så skal vi også spise morgenmad på japansk, tænker han. Og det er ikke svært i den butik, for alle varene er lokale med fisk og tang og sære rodfrugter som de mest fremtrædende tilbud. Han vil købe ris først, men uanset, hvad han gør, kan han ikke få damerne til at forstå, hvad han mener. Han gestikulerer, men må opgive indtil han finder nogle pakker med mikroovnrís. Han peger på dem, og de bryder ud i latter.-Var det bare det, han mente, synes de at tænke. Ris. -Det er jo allevejne! Så han køber de færdiglavede ris og nogle æg og tang og miso, som han kender fra sin ungdom med mikro-makro, og lidt brød og vand, og så traver han hjemad til sine sovende børn.I køkkenet møder han Slots, som lige er stået op. Han har sovet inde i stuen på en madras, og er nu i færd med at tilberede nogle pølsbrøds-lignende kager med den dejliggende masse inden i. Han ruller små runde pandekager fladt ud og anbringer dejen på midten. Så klemmer han begge sider sammen, og lægger dem pænt i en række på en metalplade.

-Jeg producerer 500 hver dag, siger han. Det er min virksomhed. Så leverer jeg til restauranter og supermarkeder, og det går strygende! Slots har altså en lille fabrik hjemme i køkkenet, og det giver ham en extraintægt. Olaf forstår. -Gå du bare i gang med din morgenmad, siger Slots og rykker sin dej til side. Olaf laver en omelet med sine indkøbte grøntsager og tang og misosuppe. Mette kommer ned og giver en hånd med, så Mads kan blive vækket og dagen begynde. Det er nemlig nu, at de skal klatre til toppen af Japans hellige bjerg og se solen stå op!

Der er ved at være lavvande i familiens rejsekasse, så Olaf må finde en ATM automat for at hæve flere yen, men det er ikke nemt, for byen er ret uoverskuelig med mange ens lige gader, som alle står vinkelret på hinanden. Gudskelov har han sin gps maskine på mobilen, og efter forskellige fejlslagne forsøg finder han en 7 eleven, hvor de har en hæveautomat. Olaf har tidligere haft et rodet forhold til penge, men efter et langt ophold i Grønland, hvor han tjente godt, fik han endelig orden i økonomien, og hæger derfor nidkært over de penge, han har rådighed over. Ingen nok så lille udgift bliver overset, men hele tiden kontrolleret via hans netbank, så han ikke kommer til at overtrække sin konto og stå i gæld. Hele turen til Japan har han sparet op til gennem længere tid, og det ser ud til, at det budget han lagde, vil holde. Så han hæver glad for 5000 kr yen, får en kvittering, som han gemmer i sin tegnebog til regnskabet, og tager sig så en kop cafe latte fra kaffemasinen i butikken. Med sin varme kop i hånden går han lidt omkring i butikken og ser, hvad de har på hylderne. Han leder efter et rejsesimkort til deres mobilnavigator, men det er ikke noget de har der. Det er fordi de simkort til det japanske net, som han havde med fra Danmark, er ved at løbe ud, og de bruger gps hele tiden, når de skal navigere rundt i de store byer. Nå, men han finder nok et senere, og begiver sig tilbage til sine børn, der er ved at forberede sig til opstigningen. De skal afsted nede fra stationen med bussen, som tager dem op til level 5. Det er begyndt at regne, og tunge skyer ligger lavt hen over bjerget og skjuler det helt. Olaf skal ikke med selv. Han føler ikke at hans fysik vil kunne klare det. Men selvfølgelig vil han gøre alt for at børnene får en så god og sikker tur som muligt. De kører ad hårnålesving op på Fuji, og ankommer, hvor selve klatreruten begynder, i øsende regnvejr. Gudskelov har de godt regntøj på og er ved friskt mod. Lige foran indgangen til ruten står en venlig mand og spørger, om de skal afsted. De nikker, og han beder dem komme med indenfor i en kontorbygning, hvor formaliteterne omkring overnatning i en hytte tæt på kraterranden og toppen, skal finde sted. Olaf betaler gerne en pæn sum penge, så hans to børn kan tilbringe nogle timer og få lidt søvn, samt tilpasse sig til den tynde luft deroppe. De kan så hvile ud, før de begiver sig mod den sidste etape og solopgangen. Men ligenu skal de afsted. Det siler ned og tæt tåge siver ind mellem de lave træer på skråningen, hvor børnene skal ind og op. Der står de så. Hans to skønne børn med regnhætter over hovedet og tykke støvler og små rygsække, hvor Olaf har fyldt op med Orios og energidrikke og kiks til turen. Han tager et sidste billede af dem, hvor de grinende vinker farvel. Så vender de sig om og forsvinder langsomt ind i det mørke vejr. Han selv tager bussen tilbage en time senere. Sammen med en flok australiere, som netop er kommet ned deroppefra. De ser godt trætte ud, og allerede her begynder Olaf at få fortrydelser over, at have sendt sine børn alene op på toppen af mount Fuji midt om natten. -Hvad nu hvis der sker dem noget? Hvad nu hvis de brækker eller forstøver et ben? Manden, der hjalp dem med hytten, fortalte at et redningshold måtte afsted for at komme en ung mand til undsætning, der led af iltmangel. Det er ikke barnemad, dether. Nej. Olaf har det ikke godt, mens han sidder i bussen og ser hvor udmattede de australske klatrere er. Vandet vælter ned fra himlen, da han står af. Han strider sig igennem de piskende dråber, og har det ærlig talt rigtig skidt! Natten alene i det store værelse med de to tomme madrasser blive urolig. Elven udenfor vinduet bruser op på grund af den megen regn. Det trommer voldsomt på taget, mens kviste fra træerne slår mod ruderne og gør Olafs søvn mareridtsagtig. Han vågner op med et sæt seende sine børn falde i en dyb kløft. Han vender og drejer sig, og kan overhovedet ikke finde ro. Han skulle aldrig have tilladt det. Men de ville jo så gerne. Tankerne kvæerner rundt i hans hoved, men tilsidst falder han dog i søvn. Kl 7 har han endnu ikke hørt fra dem. De har aftalt, at de skal ringe, når de er halvvejs nede. Hvornår kan det mon være? Så tikker pludselig en sms ind med et billede af Mads og Mette drivvåde men med store smil på og den gryende dag med solen henover tætte skyer i baggrunden. "Vi er på toppen" lyder teksten. Det er lige ved at Olaf kniber en tåre! Omtrent to timer senere kommer en ny sms: Er på vej ned og er hjemme ca 11. Hurra, hurra! Olaf er lettet, og da to dødtrætte men lykkelige børn et par timer senere kommer buldrende op ad trappen, vil jublen

ingen ende tage. De klarede det! De besteg japans højeste bjerg 3500 meter høje mount Fuji. De smider deres oppakning og dejsjer om på hver sin madras. Få minutter efter sover de dybt.

Mettes dykkerdrømme. Izu halvøen. Bussen de nåede i sidste øjeblik. Roykan bestilling og togtider. Shimoda.

Mette havde hele tiden ønsket at komme hen et sted, hvor hun kunne dykke. Hun havde erhvervet et flaskedykkercertifikat i Thailand, den gang hun som sygeplejerskepraktikant besøgte landet. Nu ville hun gerne afprøve det, og fandt hurtigt ud af, at der i de japanske farvande fandtes hammerhajer, som hun gevaldigt gerne ville se i fri form under vandet. Oprindeligt havde de talt om, at besøge en af de sydligste øer i Japan, Okinawa hvor dykkermulighederne skulle være formidable, men det viste sig at blive for dyrt for Olafs budget, at flyve derud og tilbage, så det blev opgivet. Det var således noget af et slumpestrøg, da de på vej fra et tog til et andet på banegården i Toyama så en plakat med et billede af en pragtfuld strand omgivet af forrevne klipper og navnet Izu skrevet tværs henover, og derfor straks besluttede, at der måtte de hen. Det viste sig, at være en god beslutning, for Izuhalvøen lå faktisk lige syd for Fujisan, hvor de nu opholdt sig, så det var blot at lægge en rejserute og komme afsted. Slots havde fortalt dem, at det ikke kunne betale sig at køre med tog, for toget tog en stor omvej, så det var lang tid om at nå frem. Nej, hurtigbussen skulle de med, og den afgik lige nede fra stationen og tog dem helt til Atami, hvor de så kunne tage expressen ned langs kysten af Izu til den sydligste by Shimoda.

Bussen skulle efter planen gå kl 3 og Slots kørte dem derned og tog afsked, for han skulle videre for at levere sine færdiglavede pastaruller. Oluf gik til billetkontoret for at købe billetter, og fik til sin rædsel at vide, at bussen slet ikke gik i dag, men først i morgen samme tid. Æv, det var en streg i regningen, men den søde billetdame fik hurtigt organiseret en taxa, som skulle køre dem til Kawaguchiko, en by 15 km derfra, og her skulle de kunne nå bussen, hvis ellers taxaen kørte hurtigt. Og det skal understreges, at det gjorde denne japanske chauffør! Olaf sad på forsædet og fik gang på gang maveindhold op i halsen af skræk over de halsbrækkende overhalinger og sving som bilen tog, og hver gang han så på sit ur, kunne han mærke, at de nok ikke nåede det alligevel. Så bremsede bilen op udfør et skilt med bustider. Chaufføren sprang ud og nærlæste de små bogstaver, og kom så løbende hen til dem og råbte og pegede over på den anden side af vejen, hvor en stor bus stod og ventede med snurrende motor og lige i færd med at køre. Han vinkede ad dem, og de forstod, at det nu bare gjaldt om at komme afsted og op med al deres gepack. Olaf stillede sig lige foran bussen og svingede ivrigt med armene for at holde den tilbage, og så kom de med!

-Det var lige med nød og næppe, samstemmede de i kor, da de sad tilbagelænet i de magelige sæder og bussen satte i gang. Så var det bare afslapning det hele mens de passerede højderyggen ned mod den store Halvø, som var deres mål.

Olaf havde ikke villet bestille opholdssted i Shimoda, før han vidste, hvornår de kunne være der, og toget fra Atami var det ikke sikkert, de kunne nå. Så det var atter i sidste øjeblik, da de endelig havde fundet deres ekspres til Shimoda, og var kommet ind og sidde i kupeen, at de over nettet fik booket plads på Izukogen Roykan. Roykan er en kombination af hotel og spa med varme bade og omfattende høflig betjening. Indtil da havde de undgået Roykans, da det var mere praktisk og billigere med Airbnb, men som afslutningen på rejsen nærmede sig, ville Olaf gerne have lidt extra at byde sine børn, så derfor blev det til Roykan i Shimoda.

De spiste rester af maden, de havde indkøbt i Fujisan, og nåede lige at få et glimt af Stillehavet og den forrevne kyst, som for forbi kupevinduene, før det blev mørkt. To timer senere sprang de af toget på den sidste lille station inden Shimoda, og stod så mutters alene på en tom vej uden at vide, hvor Roykan var. Men gudskelov for gps, så fandt de ud af ruten derhen, som var på 2 km, så det var ikke så galt, enskønt de nu var godt trætte. De nåede frem til en blomsteromkranset indgangsportal, ved hvis ende der åbnede sig en stor modtagelsessal, hvor lange rækker af tøfler var stillet op foran en høj trappe, som førte op til selve receptionen.

Her stod en ældre japansk kvinde med udbredte arme og smilende højrøde læber og tog imod dem. En lille krumbøjet herre løb på hendes befaling hen mod den høje trappe og pegede på tøflerne, som han med tegn opfordrede dem til at tage på. De smed deres tunge oppakning med en lettelse, og skiftede fra sko til de opstillede badetøfler, og kunne så træde op i hallen. Den lille mand løb over i et hjørne og stod parat for at være behjælpelig. Kvinden begyndte på en længere

velkomsttale. Hun var sminket omkring sine øjne og kinderne var hvide med rosa stænk. Hendes dragt var kimono i guld og sølv, og hun havde disse firkantede små træsandaler på fødderne. Mads satte sig træt på en stol. Mette stod ved siden af sin far og påhørte talen. Da hun var færdig med at beskrive roykans fortræffeligheder, skulle hun vide, hvem de var og have deres pas o.s.v. Hun udstødte et lille skrig af begejstring, da Olafs profession gik op for hende, og hun nejede dybt for hele selskabet, som var de kongelige på besøg. Den lille krumryggede blev kaldt til og fik nøglerne til deres værelse. Så viste hun med en fejende bevægelse selskabet op ad nogle trin ind i en oval tunnel, hvor den lille mand sprang i forvejen for at vise dem tilrette. Det var en labyrint af gange og trapper. På vejen var der vinduer ud mod små haver med bassiner og rislende kilder. Jo længere de kom frem, des mere æventyragtigt og mystisk forekom det hele. Det var klart, at det var en ældgammel Roykan, som havde ligget her i hundredevis af år. Støvet lå tungt på karme og tæpper, og der lugtede sødligt af svag forrådnelse. På vejen passerede de et forhæng, som dækkede over indgangen til en stor onsen. Her var hylder med renvaskede hvide håndklæder, store pools omkranset af kampesten med dampende varmt vand. Børnene lavede lidt op, da de så det, og da de drejede om et hjørne, låste den lille mand op til to store rum og en veranda. Her skulle de bo.

Madrasser på gulvet. Lavt bord med disse stole uden ben. De hældte deres tunge rygsække af sig. Mads smed sin rullekuffert, og så gik de allesammen i Onsen.

Mette gik for damerne, de andre gik ind i mændenes afdeling. Der var kun en enkelt kvinde i badet, da Mette kom ind. Det var en stor og velnæret amerikansk kvinde med et mut udtryk over munden. Mette hilste venligt på hende, men fik kun en sur vrissen til svar. De sad ved siden af hinanden, da de foretog de nødvendige afvaskninger før nedstigningen i det skoldhede vand. Og her begyndte kvinden højlydt at beklage sig over Roykan. : It is all so dirty here, and the staff is unpolite, and they even dont serve breakfast. -what do you think? Hun drejede sig med et vredt udtryk i sit nu let opsvulmede ansigt mod Mette. Mette blev flov over den vrede hun udstrålede, og prøvede at glatte ud: Du må tage tingene, som de kommer, ikke? -Her er da meget rart. I det mindste her i badet. - Og hvad resten angår, så kan jeg godt se, at det er et gammelt og slidt sted, men det har da også sin charme. Måske vandrer der nogle japanske spøgelser rundt om natten som vi kan få til at fortælle historier! Den amerikanske dame vred sig på den lille skammel, hvor hun sad. Uhuuu, not for me. I hate ghosts. But perhaps it will help if we cooked our bodies in the big pot over there. Og hun pegede på den dampende pool. Ja, lad os blive kogt rene og fri for spøgelser, råbte Mette og smilede til damen, som lyste op i en glad latter. -I think it is not so bad here, as I first felt. Lidt efter lå de begge og nød hvorledes deres kroppe slappede fuldstændigt af i den mineralholdige vædske. Inde hos herrene var der kun Mads og Oluf, og de gik professionelt til værks. Først sidde på den lille runde skammel med en balje varmt vand foran sig og vaske krop og hår med forskellige shampoos som duftede af kanel og kamille. Så skylle af, og dernæst med uhyre forsigtighed og ganske langsomt at nedsænke sig del for del i det 50 grader varme vand. Når man til sidst var helt nede, var det som at blive genfødt. Al dagens slid og møje og problemer opløstes, og sind og legeme faldt til ro. Efter opstigningen det iskolde sus fra bruseren på væggen, og så en grundig frotteren med de rene hvide velduftende håndklæder, som lå og ventede på hylderne. Badekåben på, og så var de klar til at holde fællesmøde i deres nye værelse og planlægge, hvorledes den næste dag skulle forløbe.

De skulle i hvertilfælde på stranden. Det havde de besluttet. Måske kunne de også finde et sted at dykke. De googled lidt på emnet, og fandt også en dykkerskole, med både der sejlede ud til rev, men var for trætte til at finde ud af noget konkret. Så de tørnede ind med hver deres Iphone eller pad og snart kunne Olaf slukke lyset og trække hovedtelefonerne af sine børn, der begge var slumret ind mens tidens hotte toner buldrede i deres ører.

Dagene går. Den ene efter den anden. De smukke oplevelser passerer som perler på en snor. Snart er rejsen forbi. Olaf er stået tidligt op. Allerede kl 7 var han klar og i tøj. Han ville ud og se sig lidt om og finde ud af om han kunne skaffe noget morgenmad. For ganske rigtigt, de serverede intet til morgenmad endskønt det havde været dyrt nok med den Roykan. Han spadserer ned ad vejen, hvor husene på begge sider er ganske tillukkede og der ikke er en eneste butik at spore. Han drejer om et hjørne og står så på en bro, hvor der dybt nede løber en næsten udtørret flod. Han skimter en enlig fisk som er fanget i en lille indsø. Det er det liv han møder. Han går lidt videre, og tænker på om det er det forkerte sted, de har valgt, men skyder bekymringen fra sig. Det er nok

bare alt for tidligt, han er ude. Så vender han om, og går tilbage for at vække sine to kammerater, så de kan finde en bus, og komme ned til havet og deres ønskers mål. De har ikke fået hverken vådt eller tørt, da de en time senere står ved busstoppestedet. Det ligger lige ved en skole og her venter en stor mængde ens klædte japanske skolebørn ligeledes på at blive transporteret. Bussen kommer præcist til tiden, og et kvarter senere er de ved byens centralstation i Shimodas centrum. Herfra afgår der busser til flere forskellige strande, og de ser, at til den strand som Mette har valgt, er der først afgang om en time, så de kan nå at sætte sig ind i et konditori, som også har morgenmadsservering. Der bliver valgt scooners og kringler med smør og smooties og kaffe og the og de sætter det hele til livs, og skal lige til at betale, da Olaf uopmærksomt dejer rundt på sin stol, og kommer til at skubbe bakken med hele deres service, kopper og glas på gulvet, hvor det splintres i tusind stykker. Olaf er ulykkelig og børnene skælder ham ud. - Du skulle se dig lidt bedre for, snerrer Mads, og Mette ryster på hovedet. - Gamle far, siger hun stille. - Tak for de ord, svarer Olaf tilbage. Men damen i konditoriet kommer ham til hjælp. Hun er venligheden selv, og kommer med kost og fejespand, og tørrer op og siger: No, no, no. No problems. Og de får lov til at gå uden at betale erstatning for det knuste porcelæn.

Så går bussen til stranden. De kører ud langs kysten, og passerer flere indbydende små laguner på vejen. Længst ude ligger den største strand, og her skal de af.

Tusindvis af mennesker opfylder en kilometerlang strækning af lysegult sand. Det er brandhedt og sandet er ikke til at træde på. Lige ved nedgangen til området står et skilt, som advarer mod sunami. Der er pile, som peger i retning bagud og op og som markerer nærmeste flugtvej. Det krymper sig lidt i dem, da de læser beskeden. Det er altså en mulighed her, at blive ramt af en flodbølge. De skuer ud over havet, men det ser stille ud, og de mange mennesker virker helt rolige og pjasker i vandet eller leger på bredden. - Så kan vi vel også tillade os at gå derned, siger Olaf. - Men det er nu lidt skræmmende, tilføjer Mette. Mads er løbet i forvejen. Han er ikke bange. Og så går de ned og finder et sted, hvor de kan brede deres tæppe ud, og der går ikke længe før der ligger to unge mennesker tabt for omverdenen og nyder solens bagende stråler. - Har I husket faktorcreme, spørger Olaf. - Selvfølgelig! Svarer de begge. Olaf kan ikke holde ud at sidde i solen, så han har medbagt en lille paraply, som han gemmer sig under. Han sidder lænet op ad rygsækken med de medbragte madvarer, og skygger for den, så de kan forblive kølige. Lidt senere skal de i vandet og Olaf vil også være med. Bølgerne er tårnhøje og med vældige overfald, som helt slår fødderne væk under dem. Der er surfere rundt omkring, som det kan være farligt at komme for nær, men de klarer sig ud forbi de brækkende bølger til det mere rolige vand og ligger og snøfter og pruster og er endelig i deres rette element. Alle vejne er der folk, og alle er japanere. De ser overhovedet ingen turister, mændene er små og adrætte. De laver saltomotaler på bredden, mens de spinkle piger med farvestrålende bikinier ser beundrende til. Mads og Mette må straks op og koge videre i den stærke sol, og det kan Olaf slet ikke holde ud, så han fortrækker op til en seven eleven ved vejen og køber sig en iskaffe. Her flokkes folk om mikroovne, som bruges til at tilberede nudler med kød og fisk. Der er et leben, og Olaf nyder at betragte menneskeheden folde sig ud. Han er den evige rejsende. For ham er hvert øjeblik unikt, og han er især interesseret i at se, hvordan hans egen art ter sig. Han kan ikke altid forstå tilbunds, hvad der sker i verden. Der er så mange forskellige meninger og retninger, og det er svært at finde rundt i. For ham. Men så viser der sig altid et eller andet, som bringer ham videre. Et venligt smil fra et menneske, han ikke kender, eller en fugl som lander på hans hoved og lægger en klat. Ja, ligegyldigt hvad, og han tænker på, hvor fantastisk det hele er, og hvor uvidende vi er blevet. Jo mere vi finder på, des mindre ser vi af den virkelighed som omgiver os. Alle farer afsted i hver sin retning. Men sådan er det vel, og der er ikke noget at gøre ved det, tænker han og drikker sin kaffe ud.

De spiser deres medbragte kiks og salat og drikker cola til. Så går Olaf en tur alene langs med stranden hen til nogle klipper, hvor børnene fanger krabber i små huller i stenene. Der står en spand, og han kravler hen og kigger ned i den. Der svømmer to rejer rundt omkring en dusk grøn tang. I bunden ligger to små krabber helt stille. Han betragter disse dyr taget ud af deres rette element. Måske bliver spanden glemt og vandet i den fordamper og dyr og planter dør. Måske sker det samme med os, tænker han. Måske bliver vi også glemt en dag. Måske er vi allerede glemt. Glemt af os selv. En frygtelig tanke, som han skyder fra sig. Så kommer Mette op over klippekanten. Han viser hende møstret i de stivnede vulkanske sten, som massivt de står på er dannet af. Han viser hende også spanden med dyrene, og resolut som kun Mette kan være det, tømmer hun indholdet ud i bølgerne. - De skal ikke stå og tørre ud der, siger hun, og skeler til en

lille japansk dreng i nærheden. Men han har sin egen spand, og tager ikke notits af Mettes handling. -Pyha, det var bedre, siger hun. - jeg kan ikke have, at dyr lider. Selv ikke rejser! Mads er populær. Også blandt de små japanske piger på stranden. Da Olaf og Mette kommer tilbage, står han omgivet af en hel flok, som alle vil have taget en selfie sammen med ham. Han er en flot dreng. Stor og muskuløs, og pigerne kan slet ikke forstå, at han kun er 17 år! Han rødmer klædeligt, men lader sig alligevel fotografere med de små bikinidamer. Mette driller ham lidt: Nåh, der er nok fluer om det friske kød, siger hun grinene, og når lige at dukke sig for en tom plasticflaske som Mads med velplaceret præcision sender lige i måsen på hende

Så var det da blevet aften. Stranden tømtes langsomt for folk. - Det er den blå skumringstid, der er den bedste på dagen, sagde Olaf, idet de langsomt bevægede sig mod udgangen. - Varmen er taget af og luften er igen mild og duftende. Det er ligesom alle planter og dyr vågner op igen ovenpå den frygtelige hede. - Skal vi ikke sætte os lidt her og spise de sidste kiks ? Så satte de sig igen og blev siddende og småsnakkede mens lyset ud over havet skiftede til en blød lyslilla tone, som virkede på dem, så de tilsidst bare sad helt stille uden at mæle en lyd. Da var Oluf tilfreds. Og glad i sit sind over den ensstemmighed der hvilede over dem. Så havde han nået, hvad han havde håbet ville ske. At de allesammen følte sig ligeværdigt tilstede på samme tid. Hans børn og ham. Sådan var det i det øjeblik.

Middag, mad, spise. Var nu en påkrævet ting i deres tanker. Så de hoppede på bussen tilbage til Shimoda og begyndte at søge efter et passende sted at indtage dagens hovedmåltid. Fisk og skaldyr var byen berømt for, så det skulle de selvfølgelig have. Men de fleste steder de passerede på vej ned mod havnen var turistede og intetsigende. De gik ad smalle gyder ned mod statuen af Perry, kaptajnen for the black ships som var de første der anløb Japan efter århundreders isolation, for som Olaf sagde, så havde de i det mindste set den, om de nu ikke fandt en restaurant, der var værd at besøge. De så et sted med en rød lampe udenfor, hvor døren i det samme gik op for et par på vej ud. Der lød summen af hyggelig snak og de fik lige set, at lokalet var propfyldt med mennesker. Olaf sprang til, og de blev ledt indenfor, men der var ikke plads i stueetagen, så de fik et helt rum for sig selv på første sal. Da de ikke forstod et kuk af spisekortet, lod de værten selv sammensætte deres ret, med pålæg om at det skulle være fra havet. De satte sig til at vente, og i ventetiden førte de en fornuftig samtale om alt mellem himmel og jord, mens de drak sodavand og øl. Værten dukkede op sammen med sin kone en halv time senere med et mægtigt fad på hvis midte en helstegt havlaks tronede, omgivet af artiskokker og braserede løg. Dertil en stor skål ris og suppe i en terrin. Det duftede herligt, og smilende og bukkende trak værtsparret sig tilbage og overlod selskabet til sig selv. Og så kan det nok være de langede til retterne !

Du siger , du er tandlæge! Olaf kom i snak med en ældre europæisk udseende dame, han havde rejst sig op for i bussen.- Japanerne er de bedste tandlæger i verden. Jeg kommer lige fra en. Han er så behagelig og laver ikke mere end det nødvendige. Olaf havde fortalt lidt om sig selv, da damen spurgte ham, hvad han lavede her. Hun viste sig at være amerikansk statsborger gift med en fra landet. Hun fortalte, at hun var blevet forhindret i at tage til USA, fordi hun havde detaget i, hvad hun kaldte "Peace keeping actions" Det kunne de ikke lide derovre. De antog hende for kommunist og samfundsskadelig, så derfor var hun flyttet permanent til Japan og havde oprettet en skole, hvor de trænede børnene i at opføre sig ordentligt overfor hinanden, som hun sagde. Olaf kunne sagtens sætte sig i hendes sted. Han var jo selv forment adgang til Guds eget land på grund episoden i Nordnorge, hvor han havde røget marihuanna med nogle unge mennesker for 50 år siden. - Ja de er skrappe derovre, sagde han. Og det bliver værre og værre. Panikken breder sig, og trusler om vold og terror gør det ikke nemmere. Damen skulle af ved det samme stoppested som dem, og hun viste dem vej til den lille nye strand, de havde valgt at besøge den dag. - Det var hyggeligt at møde dig! Olaf fik et knus af kvinden, og så skiltes de. De vandrede ad en smal sti omgivet af høje træer ned i en lavning, som for enden åbnede sig op til en lagunelignende strand med stejle klipper, hvor brændingen slog ind fra havet. Det var de samme enorme bølger, de havde oplevet i går, med surf som ustandseligt bragede ned, og der var næsten ingen mennesker at se. Men sunamiskilte var der overalt, så også her skulle man åbenbart holde grundigt øje med

havet og se at komme væk ved det mindste tegn på jordskælv. Det ligesom skærpede deres opmærksomhed, og gjorde alting stærkere og klarere i indtrykket. De slog sig ned, og Mads og Mette fandt en plads i solen, mens Olaf søgte ly i skyggen op ad en stenskrænt. Ved siden af ham lå en ensom kvinde og sov, mens hendes radio udsendte klagende lyde. Han havde mest lyst til bare at gå hen og slukke den, da hun åbenbart intet hørte, men han tog sig i det, lænede sig op ad sin rygsæk, og faldt hen. Kvinden vågnede og opdagede, hun havde fået en nabo. Hun så vredt på ham. Som om hun mente, han udspionerede hende. Olaf forsøgte sig med et smil, men fik kun en overbærende mine til svar. - Så var den konversation færdig, tænkte han og rejste sig. Han gav sig i stedet til at undersøge de stivnede vulkanske former som klippen bag skrænten bestod af, og opdagede til sin overraskelse en menneskelignende figur træde lige ud af overfladen. Det lignede ansigtet af en neandertaler. Halvt abe og halvt menneske. Han tog et billede, som han senere satte på instagram med titlen: "My friend and ancestor the natural man"...Olaf var nemlig hele tiden på udkig efter noget, som han egentlig ikke selv vidste, hvad var. Han havde altid været meget forundret over livet i sin helhed, og forstod ikke, hvordan andre kunne være så skråsikre om alting. Ligesom hende damen ved siden af, som ligeså godt kunne have smilet tilbage. Men sådan var de fleste. Fordomsfyldte og ignorante. Ikke til at tale med. Nå, pyt med dem, tænkte han. Livet er jo dejligt, og så sprang han ud i en af de frådende bølger. Igen oppe over vandet, hørte han glade skrig omkring sig. Det var Mads og Mette, der også skulle have sig en dukkert.

Der var begyndt at brede sig en stemning af fred og afslapning blandt dem. Den lange rejses mange mål var nået. De havde nu været så længe i Japan, at de næsten havde en fornemmelse af, at de boede der. Og det mærkelige var, at de slet ikke følte japanerne som en fremmed race. De var mennesker lige som de selv, og de færdedes iblandt dem på lige fod. Det var rejsens egentlige resultat, at de i smeltediglen var blevet mixet godt og grundigt, så de nu blot var tilstede, hvor de var. Og tingene var begyndt at give sig af sig selv. Det krævede ikke de store diskussioner eller spekulationer at komme videre. Enhver situation var nok i sig selv, og åbnede automatisk op for nye muligheder. Solen bevægede sig roligt hen over himlen og aftenen ankom som ventet med blå time og kølig luft. Efter en lang varm dag på den lille strand tøffede de på bare tær op gennem sandet til stien, som langs med blomsterbevoksede marker førte dem til vejen med busstoppestedet.

Det store køretøj ankom få minutter efter og bragte dem til stationen, hvor de stod af og gik hen ad den brede gade med de mange butikker, som solgte armbånd med hajtænder, som de alle tre købte, og så var den lille familiekreds atter besejlet som en enhed. Det var derfor heller ikke svært at blive enige om, at i dag skulle de ikke spise nogen stor middag på en fin restaurant. Næh, de ville have is. Store is, hvis de kunne finde det, og det var ikke nemt. De måtte støve gade op og gade ned, men var ikke på noget tidspunkt i tvivl om, at stedet var der. Og ganske rigtigt, som i et æventyr, dukkede for næsen af dem, den nydeligste lille bar med plysbetrukne stole og svømmende fisk i neonbelyste akvarier op, og døren var åben, så der gik de ind. Menuen var udelukkende isanretninger. Nogle var yderst specielle bestående af håndbagte pandekager med aloverasmør og knuste mandler, hvorpå der kunstfærdigt var anbragt boller af irgrøn is og på toppen nogle små dybtrøde bær, som Mads kendte, og som han fortalte, var meget sunde for fordøjelsen. Med eet ringede Mettes telefon mens de ventede på serveringen. Det var børnenes mor, som ville vide, hvordan de havde det. Mette førte ordet overfor telefonen, som lå midt på bordet, og hvorpå et levende billede tonede frem med moderens stemme i højttaleren. Halvejs rundt om jorden kunne de nu sidde og føre en samtale med deres mor mens de satte en kæmpe isdekoration til livs. - Mageløst, tænkte Olaf, og snuppede et af de røde bær, som han knuste mellem tænderne, og straks følte sig meget bedre tilpas i maven! De tog toget tilbage. Een station, så hoppede de ud i nattemørket og var snart hjemme i deres roykan, hvor det varme vand i de store onsenkar ventede. I morgen skulle de videre op til Tokyo, hvor de skulle tilbringe de sidste to dage af deres Japanrejse.

McDonald var stuvende fuld, da de slæbte deres tunge rygsække og rulletaske op på første sal, hvor der endnu var et ledigt bord. De havde aftalt at splitte i to så Olaf først gik over i det store supermarked og provianterede til turen, mens Mads og Mette holdt øje med bagagen og spiste morgenbuffeen så længe. Der var ikke lang tid til toget skulle gå, så han løb hurtigt derved og fandt hvad han behøvede, hvorefter han overtog bordet og bagagen, mens de andre var på

indkøb. Mens han sad der og spiste og ventede på de andre, fik han øje på en lille familie, som sad et bord længere fremme. Det var en far og en mor og to børn. En lille dreng og en større pige, og der udspandt sig en scene mellem dem, som han kendte alt for godt fra sin egen tid som familiefar. Drengen havde fået en lille bil som gave i forbindelse med sin burger, og han sad stille og legede med den. Rullede den frem og tilbage mellem bakkerne, da hans søster greb efter den og fik den vristet fra ham. Han udstødte et brøl, og så bedende op på sin mor for at hente hjælp. Moren kom ham til undsætning, og skældte søsteren ud. Hun begyndte nu at græde, og krøb over til faren, som gav sig til at trøste hende. Drengen gav sig til at græde, og moren tog ham så på skødet. Drengen så vredt over på faren og søsteren, som for at demonstrerer sin ret, mens søsteren anlagde den mest uskyldige mine, og så op på faren, som strøg hende over håret. Søsteren så hoverende over på sin bror. Moren og faren så vredt på hinanden og begyndte at skændes. Børnene havde taget parti, og familien var skilt. Sådan havde det ofte været dengang Olaf og børnenes mor levede sammen. Det var en umulig situation, og det var også derfor det havde været så stor en glæde for Olaf at rejse alene med sine to unge mennesker, der i det samme kom op ad trappen med poser fyldt med proviant til den lange togtur. Olaf ville fortælle dem om det lille optrin, men tiden var knap. Toget gik om 10 minutter, så de måtte bare se at komme afsted, og et øjeblik senere sad de alle mageligt bag de store panoramavinduer i expressen på vej mod Tokyo.

Sidst de havde kørt den tur, var det mørkt, så de kunne intet se, men nu var det en glitrende morgen med strålende sol, og togstrækningen løb langs med kysten ind og ud forbi små landsbyer og klippefyldte strande. De sad klinet til vinduerne, og toget var halvtomt, så de havde hele kupeen for sig selv. Lækkerierne som de havde købt bestod af bløde sandwich med tun og laks, som de ved middagstid da de var nået omtrent halvejs spiste sammen med grøn the i dåser.

I stedet for at køre helt til Tokyo og så skifte her, havde Olaf fundet en hurtigere rute med skift i Yokohama, hvorfra der gik tog direkte til Gakugaidai stationen, som var der de skulle af for at komme til deres sidste Airbnb bolig i Japan. Olaf havde valgt et godt sted til deres ophold. Det var nok lidt dyrere end hvad de ellers havde givet, men det var en hel lejlighed med stor stue og soveværelse, og han glædede sig til at servere herlighederne for sine børn.

Wauu, sikke en overraskelse. Her er vel nok lækkert! De trådte ind i en smuk lille entre med blomster i vase på skænk, og videre ind i stor stue med køkken kombineret og udsigt.

Soveværelset stort med bred dobbeltseng, og et tilstødende værelse med endnu en seng. Ingen madrasser på gulvet og masser af plads. Badeværelset stort og lyst og bedst af alt, det hele var skinnende rent og velholdt. Værten havde skrevet en notits, som de fandt på bordet, hvor han ønskede dem velkommen og bad dem om at passe godt på sine ting. -Det kan vel ikke være så svært, så lækkert det hele er, sagde Mads. - Ja, nu må vi se, svarede Olaf. - Det kommer jo fuldkommen an på jer. Vi skulle nødig have en lignende historie som den i Kyoto. -Det gælder vel også dig, ikke? Svarede Mads med et syrligt smil. - Jo, jo, selvfølgelig. Svarede Olaf, og krøb en smule.

De var havnet midt i et af de mest livlige kvarterer i Tokyo. Så snart de var kommet ned med elevatoren, stod de på en gade, som var fyldt med folk og butikker og små fristende barer og restauranter. De slentrede langsomt afsted og fandt snart stedet, de ville spise deres aftensmad.

Dagen efter var sidste hele dag, de havde i Japan. I Tokyo skulle børnene være alene, for at drøne rundt og købe ting til sig selv og gaver til dem derhjemme. De aftalte at mødes ved statuen af hunden. Her skulle de være kl. fem, og så skulle Olaf have fundet en god shushirestaurant, hvor de kunne få deres sidste aftenmåltid i landet. Hunden, som der var lavet en statue af, var den berømte Hachi, som hver dag hentede sin herre, en professor fra universitetet, når han var færdig med at undervise, og skulle hjem. Så stod hunden udenfor punktlig til tiden, og det gjorde den også den dag professoren døde. Og hver dag derefter i hele resten af hundens levetid. Den ventede på sin herre, og fulgte ham troligen hjem, endskønt han var død og borte. Olaf fandt det meget passende, at det var her han skulle møde sine børn, for som han sagde, det var nok professorens sjæl, hunden hentede. Og en så klar hentydning til udødelighed, fandt han meget overbevisende og livsbekræftende. Han havde aldrig kunnet få sig selv til at tro på det skræmmebillede folk i almindelighed havde af døden. Som een af hans mange vejledere på livets vej engang sagde, så

eksisterer døden slet ikke. Det er blot en omorganisering af atomer.- Og han havde da heller ikke selv den store tiltro til kirkens udlægning. Så vidt han kunne se, var den største fejl menneskeslægten havde begået, at bilde sig selv ind, at den havde kontrol over nogetsomhelst. - Vi har jo ikke skabt os selv, så hvordan kan vi tro, at vi via vores tankevirksomhed og vores endeløse snak og palaver kan løse alle de problemer der er her i verden. Det er jo netop på grund af denne halsløse overbevisning om vores egen ufejlbarlighed, at det hele ser så helvedes ud som det gør.

Efter morgenmåltidet indkøbt i den lille shop nede på hjørnet med æbler og yougurt skiltes de. Olaf satte sig til at finde det bedste Shushi-sted i Hele byen, og Shushi no Midori i Shibuya var hvad han bestemte. Så satte han sig til at tænke over tingene. Det gik der en hel time med. Nu var han frisk til en tur i byen. Han ordnede sit lille filmkamera, så det var opladet og med friske filmruller. Tog sin lette rygsæk på skuldrene og vandrede ud i den hektiske by. I toget fra Gakugaidai gik han tegnede han lige et par skitser på sin I pad. Det var dejligt nemt med den I pad, for han behøvede ikke at slæbe papir og blyant og blæk med sig. Det hele var i den lille maskine, og han brugte fingeren til at tegne med. Det gjalt om at være hurtig i vendingen. Snart holdt toget på en station, og hans model trådte ud. Så skulle han gerne have snittet figuren færdig. Han gjorde det til en sport, at fange ansigt og krop i få streger, således at ingen tanke kom imellem indtryk og streg. Så skete det magiske en gang imellem, at tegningen tegnede sig selv, og personen i et splisekund stod lyslevende på den hvide flade. Fantastisk, så lidt man egentlig behøvede, for at opleve livet i al sin mangfoldighed. Tænkte han, og var midt i Shibuya crossing. Dette vejkruds, hvor 5 vognbaner mødes, og hvor hele arealet hvert 2 minut tømmes for biler, så tusindvis af mennesker kan komme over. Her stod han og filmede og kommenterede samtidig. Lysreklamer flimrede ned fra skyskraberne som indrammede stedet, og han så i et skæbnøjeblik hvorledes det hele styrtede sammen og begravede menneskemængden. Japan ligger oven på en af de store forskubninger i jordskorpen, og er derfor ofte udsat for jordskælv. Tokyo kunne når som helst blive ramt. Så ville alle disse mennesker og al denne overflod gå tabt. Så ville også han forsvinde. Hans lille filmcamera inklusive. Så simpelt og så let. Og nu havde han lige hørt, at de store nationer, USA, Rusland og Kina havde besluttet at opgradere deres atomvåbenarsenal. USA alene havde budgetteret 200 milliarder dollars til formålet. Så enten blev det jordskælv eller også blev det atomkrig. Det kom ud på eet. I det samme kom en lille gammel kvinde forbi ham. Han rettede sit kamera mod kvindens ansigt. Hun standsede og så op på ham. Så sendte hun en spytklat lige ind i objektivet. Olaf stod som lammet. Hvad havde han gjort? Havde han set for meget? Var der grænser for hvor nært man kunne betragte sine medmennesker ? Eller var det netop, hvad han så. Alverdens elendighed. De mange, mange mennesker der som myrer kravlede frem i hver deres bane, styret af højereliggende magter og i sidste ende af penge. Som kun kunne leve med en mobiltelefon i hånden, fordi de havde tabt enhver kontakt med omverdenen. Han skælvede ved tanken, og pakkede skyndsomt sit kamera sammen og styrede sine skridt i retning af den lille hund.

Tobakstågerne bølgede hen over pladsen, hvor statuen af den lille hund var opstillet. Olaf gik nærmere. Det var her han skulle møde sine to voksne børn, og der var lidt tid tilbage til det aftalte tidspunkt indtraf, så han banede sig hostende ind mellem de mange rygende mennesker og fandt en bænk han kunne sidde på. Man havde åbenbart fra myndighedernes side fundet det passende at anbringe et udendørs rygerum lige der hvor hunden var opstillet. Overalt sås mennesker med cigaret i munden og mobiltelefon i hånden. Olaf satte sig ved siden af en lille familie, hvor faderen havde et flag anbragt på toppen af sin hat, så det kunne rage i vejret, og på den måde angive, hvor han befandt sig i mængden. Det kunne ofte være nødvendigt, tænkte Olaf, som selv gentagne gange havde mistet kontakten med sine børn i de store menneskemasser i Tokyos gader. Han sad og slumrede lidt, da der lød et skrig, og hunden løftede sit hoved og stirrede ud over de mange mennesker. Skriget kom fra en kvinde, der netop var ved at tage en selfie med hunden som baggrund. Hun sank om på asfalten, mens folk omkring hende for forskrækket tilbage. Hunden sprang ned fra sin piedestal, og gav sig til at løbe søgende omkring. Den ledte åbenbart efter sin herre. Den kom hen til Olaf og satte sig foran ham, og gav sig til at tale. Den sagde: - Jeg ved godt du ikke har forstået en skid af japansk kultur eller liv, men jeg vil alligevel takke dig fordi du har bragt mig til live. At sidder her år efter år som en statue, og især nu, hvor bystyret har omdannet

min lille plet til udendørs rygerum, har været forskrækkeligt. Nu vil jeg følge dig, som troede på min mesters evner. Han vidste mere end de fleste. I dag er alle ignorante. De ser ingenting. Er opslugt af deres egne gøremål. Men du min ven, så mig og bragte mig til live, og det takker jeg dig for. Så gjorde den et spring, og satte sig op på Olafs skød, og i det samme vågnede han ved at hans datter Mette satte sig på skødet af ham, mens hans søn Mads stillede sig op foran og tog et billede af hele herligheden. Da billedet blev fremkaldt, var det ikke søster som sad på hans skød, men Sofus. Hans lille dansk-svenske gårdhund, som han engang havde haft med på sit skib på sine mange sejlture i Middelhavet...

Nu skulle de have shushi, ja de skulle! Det havde han lovet dem, og så skulle det også være. Det foregik oppe på en arkade bag ved shibuya stationen. De havde stort besvær med at finde stedet, for det var oppe på første sal, og gps på mobilen viste, at det var i stueetagen. Da de endelig nåede derop mødte der dem en kø på flere hundrede mennesker. Man fik udleveret numre, og skulle så vente udenfor til der blev et bord ledigt. Klokken var syv, og da de spurgte, hvornår de kunne komme ind, fik de at vide, at der nok ville gå to timer. Mads var rasende. Han var sulten, og når Mads var sulten, så skulle han spise. Helst øjeblikkeligt, og her måtte han vente to timer. Det var umuligt for ham at overskue. Konflikten truede. Så fik Olaf en ide. De måtte finde et sted, hvor de havde snacks eller sådan noget, som kunne dæmpe drengens drabelige sult. Og hopsa, så lå der en Starbucks lige udenfor det sted de stod. Olaf kiggede ned, og så Sofus sidde med sit eenøjede smil om snuden. (Sofus havde kun eet øje. Han var født sådan. Men det forhindrede ham ikke i at finde vej.) De andre lagde ikke mærke til Sofus tilstedeværelse, men det betød ikke noget. Olaf vidste, han var der. Det kunne han jo se.

Og så blev klokken halv ti og de blev lukket ind i shushiparadiset. 6 mænd stod oppe bag en lang disk og tilberedte de mange forskellige små ruller og snitter og plader med tang og fisk og ris og alt muligt andet godt. Et bord blev anvist af en smuk amerikansk talende japansk kvinde, som Olaf straks fik et særligt øje til. Hun serverede hele tiden fade med nye slags fisk, og Olaf drak varm sake til, mens børnene fik sodavand lavet på grøn the. De åd så de segnede, og blev først færdige, da stedet lukkede. Ved midnattid stod de så på Shibuya station og så op på det store vægmaleri, som forestiller det øjeblik da bomben detonerer over millionbyen Hiroshima. Et mægtigt glimt med grønblå stråler, som strømmer ud fra en dødnings knoglekrop. Og rammer helt ud i den yderste afkrog af verden, så ingen skal være i tvivl om, hvad der sker. Det er det sidste de ser af Tokyos centrum. Den næste dag er det slut.

200 milliarder dollars er sat til side til at opgradere USAs atomvåbenarsenal, læser Olaf atter i overskrifterne den næste dag de skal afsted. -Jeg troede, at de skulle skrottes, de våben. Men det er øjensynlig ikke tilfældet, siger han til sine børn, mens de går og rydder op i den fine lejlighed. - Tænk, hvis alle pengene, som nu bruges på våben og krige, blev brugt på at få denne planet til at fungere i fred og fordragelighed. Så ville der ikke være eet eneste menneske, som ikke fik det nødvendige til sin eksistens. Alle ville have nok, og alle ville være glade. Men sådan er det ikke fordi vi ikke kan blive enige om nogetsomhelst. Alle vil rage til sig, og derfor får vi denne skrupforkerte fordeling af goderne. Olaf taler sig varm. -Så, nu går daddy i selvsving igen, siger Mads tørt. Han har sin egen måde, at lægge en dæmper på sin far, når denne giver sig til at løse verdens problemer. -Ok, siger Olaf. Vi får se. Men nu skal vi også bare gøre ordentlig rent efter os. Og så fortsætter de med at støvsuge og lufte ud og lægge alting pænt på plads.

Toget til lufthavnen er almindeligvis meget dyrt, men Olaf finder en smutvej via metroen, hvorved de får turen for den halve pris. Så står de da atter med fuld tung oppakning og skal sige farvel til deres sidste bolig i Japan. De drejer nøglen om i låsen, lægger den i brevkassen og bevæger sig ud i Tokyos travle hverdag.

Flyveturen til Abu Dabi bliver lang og tung. Det enorme Boing fly med de over 500 passagerer løfter sig kun med besvær fra jorden. Maden er kedelig og tør, og de sidder 10 timer tæt sammenklemte uden ordentlig benplads. De lander tidligt om morgenen den næste dag og finder en bænk og lægger sig til at sove. Olaf vågner ved, at en sur sok kilder hans næse. Det er en medrejsende, som har lagt sig på bænken med fødderne op i hans ansigt. Han rejser sig og går ned i en frugtjuicebod for at få en forfriskning. Mads og Mette dukker op og idet de får serveret juicen, vender Olaf sig om for at hente servietter. Hans rygsæk strejfer bakken med glassene, der ryger på gulvet og knuses med et brag. Folk ser vredt på ham. Mads og Mette ryster på hovedet.

Olaf føler sig forladt af alle. Han gjorde det jo ikke med vilje, men sådan er det at blive gammel, tænker han. Det bliver hurtigt glemt, og snart er de i Berlin, hvor pølser og øl serveres fra brede egetræsborde, og hvor de skal vente 2 timer før deres fly afgår til København. I lufthavnen står Mettes kæreste og tager imod. Han ser sur ud. Det er nok fordi jeg har bortført hans pige, tænker Olaf. Så skilles de og Mads og Olaf finder toget mod Nykøbing, hvor de falder i søvn. To timer, så bliver de afhentet på stationen af Francisca. Børnenes mor, som er Portugisisk af oprindelse. Hun snupper Mads og er ellevild over at se ham. Olaf bliver sat af i sit lille hus. Så er han atter helt alene. Tror han. For i entreen sidder Sofus og griner til ham idet han lukker sig ind. Og ude i poolen svømmer tre store havskilpadder rundt. Han sætter sig på ryggen af den ene og med Sofus i spidsen drager de alle ud i verden på nye æventyr. Ja ja ja.

Og atter ja.